

[21st December 1953]

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Demands for Grants for the second six months of the year 1953–54 be taken up in the order set out below :—

I—Land Revenue.

VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration.

VIII—Irrigation.

XV—Education.

XVII—Public Health.

XVIII—Agriculture and Fisheries.

XXII—Harijan Uplift.

XXIII—Labour including Factories.

XXII—Community Development Projects.

XX—Co-operation.

XIII—Jails.

XXXIII—Road Transport Schemes—Working Expenses (Tramways).

and the rest of the Demands for Grants be taken up in the order in which they appear in the Notice, dated 14th December 1953.’ ”

The motion was carried.

IV.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE SECONDS
SIX MONTHS FOR THE YEAR—1953–54.

(1) DEMAND I—LAND REVENUE.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—
“ Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 38,10,500 under Demand I—Land Revenue Department.’ ”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 38,10,500 under Demand I—Land Revenue Department.’

“ I allot three hours for this demand. Mr. C. H. Kanaran may now move his cut motion.”

* SRI C. H. KANARAN :—“ Sir, I moved to reduce the allotting in my name, viz. :—

‘ That the allotment of Rs. 38,10,500 for Land Revenue Department be reduced by Rs. 100.’ ”

21st December 1953]

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the allotment of Rs. 38,10,500 for Land Revenue Department be reduced by Rs. 100.’ ”

MR. SPEAKER :—“ Mr. C. H. Kanaran may now speak.”

* SRI C. H. KANARAN :—“ Sir, I moved to reduce the allotment of Rs. 38,10,500 by 100 [(1) To discuss the failure of the Government to lease out waste lands especially in Malabar to peasants and agricultural labourers. (2) To discuss the policy of the Government in depriving peasants of the possession of unreserved lands in Wynaad. (3) To discuss the failure of the Government to enact the Malabar Tenancy Act as per the suggestions made by the peasant organizations of Malabar.]

12-10
p.m.

“ ഈ അസംബ്ലിയിൽ പല പ്രാവശ്യം വന്നിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാന ചോദ്യമാണ് തരിശു ഭൂമികൾ കൃഷിക്കാർക്കും കൊടുക്കണമെന്നുള്ളത്. ഇന്നുതന്നെ സഭയിലുണ്ടായ പല ചോദ്യങ്ങൾ അതിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. മലബാറിലാണെങ്കിൽ ഏകദേശം 18 ലക്ഷം തലധികം ഏക്കർ തരിശു ഭൂമിയുണ്ടെന്നാണ് കണക്കുകൊണ്ടു കാണുന്നത്. അതു പക്ഷെ കുറച്ചു കൂട്ടാലായിരിക്കും. ഏതായാലും തരിശു ഭൂമി ഈ സംസ്ഥാനത്തിൽ വളരെയധികം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് പരമാർത്ഥമാണ്. അതിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കൈ വശം ഇരിക്കുന്നതെന്ന ധാരാളം ഉണ്ട്. പാപ്പച്ചട്ട ഹരിജനങ്ങൾക്കും കർക്കരന്താഴി ലാളികൾക്കും മറ്റു സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാർക്കും തരിശു ഭൂമികൊടുക്കാൻ വേണ്ടി ഈ അസംബ്ലിയിൽ എത്രയോ രാവലായി ചോദ്യങ്ങളും പ്രമേയങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തന്നെ. എന്നിട്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് ഒട്ടും നിഷിദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്ന മാത്രമല്ല കൃഷി കൃഷിപുകൾ പറഞ്ഞു കാലതാമസം വരുത്തുകയുമാണ്. ഭൂമിക്കുള്ള കർക്കരന്താഴി ഓഹം, വിശേഷിച്ചും സാധുക്കളായ ഹരിജനങ്ങൾക്കും കർക്കരന്താഴിലാളികൾക്കും സ്വന്തമായി ഭൂമി കിട്ടാനുള്ള ആഗ്രഹം പൊന്തിവന്നിട്ട് കാലം എത്രയോ ആയി. സാധുക്കളായ കർക്കരന്താഴി കർക്കരന്താഴിലാളികൾക്കും ഭൂമികൊടുക്കുമെന്ന പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ആ വാഗ്ദാനങ്ങളൊന്നും ഇതുവരെ നിറവേറിയിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തിരമായ നടപടികൾ എടുക്കണമെന്ന ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. മലബാറിൽ വളരെയധികം ഭൂമി ജന്മിമാരുടെ കൈവശത്തിലുണ്ട്. അതെല്ലാം തരിശായിട്ട് കിടക്കുകയുമാണ്. ജന്മികളുടെ കൈവശം ഭൂമി വെറുതെ കിടന്നാൽ അത് പിടിച്ചെടുക്കാൻ ആരും അവകാശമില്ല. എന്നാൽ കടിയൻ ഭൂമി തരിശാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനെ തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള അവകാശം പരിമിതം. ജന്മിമാർ ഭൂമി തരിശായിട്ടാൽ അതു പിടിച്ചെടുത്ത് കർക്കരന്താഴി കൊടുക്കാൻ ഈ ഗവണ്മെന്റിന്നു നിയമമില്ല. മനസ്സിലു. അതാണു ഞങ്ങളുടെ അനുഭവം. ഗവണ്മെന്റിന്റെ അടിയന്തിരമായ ശ്രദ്ധ ഇക്കാര്യത്തിൽ പതിയണമെന്ന് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഇനിയൊരു കൂത്താളി എസ്റ്റേറ്റിൽ ഇരുപത്തയ്യായിരം ഏക്കർ ഭൂമി ഗവണ്മെന്റിന്റെ കൈയിലുണ്ട്. അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ ഒപ്പിട്ട മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രധാന മന്ത്രി മലബാറിൽ വന്ന അവസരത്തിലു ഇതേ സംബന്ധിച്ചു നിവേദനങ്ങൾ നൽകുകയുണ്ടായി. കൂത്താളി എസ്റ്റേറ്റിന്റെ കാര്യത്തിൽ അടിയന്തിരമായ നടപടികളെടുക്കണമെന്ന് എത്രയോ കാലമായി ഞങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഭൂമിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ജനങ്ങളുടെ പ്രക്ഷോഭം ഇപ്പോൾ എത്രയും ശക്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ അടിയന്തിരമായി നടപടിയിലെക്കു നീക്കം ചെയ്യുകയാണ് ഗവണ്മെന്റ് കൂടാതെ കൂടാതെ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. അത് എങ്ങനെ അവസാനിക്കുമെന്ന് എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇതെല്ലാം സഹിച്ചുകൊണ്ടു കൃഷിക്കാർ അടിമതിയിരുന്ന് കൊള്ളുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കൂത്താളി എസ്റ്റേറ്റിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അടിയന്തിരമായ നടപടി എടുക്കാത്തതിനേക്കാൾ കർക്കരന്താഴി അതിനെപ്പറ്റി ഗുരുതരമായി ചിന്തിക്കേണ്ടിവരമെന്ന് ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനെ അറിയിച്ചു കൊള്ളുന്നു. വയനാട്ടിൽ ധാരാളം കൃഷിപ്പുകൾ ഉൾപ്പെടെ. കർക്കരന്താഴി വളരുകാലമായി കൈവശം വെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്തു കൊടുക്കണമെന്നാണ് പറയുന്നത്. ആയിരക്കണക്കിനുള്ള കടി

[Sri C. H. Kanaran] [21st December 1953]

യാന്മാരെ ഒഴിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അവിടെ നടക്കുന്നുണ്ട്. കക്ഷി ഭേദമെന്യേ എല്ലാവരും ഒന്നിക്കുകയായിരുന്നു ഈ ഒഴിപ്പിക്കലുകളെ അടിയന്തിരമായി തടയണമെന്ന ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഗവണ്മെന്റ് ഗൗരവമായിട്ട് ചിന്തിക്കണമെന്ന് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

“സാർ, മറ്റൊന്ന് വന്നു കൂടിയാണ്. മലബാറിൽ പരിനാശിതരുന്നുകിന്ന ആളുകൾ വന്നു കൂടിക്കൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നവരാണ്. ജന്മിമാരാണ്. കൂടിക്കാർ ഭൂമികൊടുക്കാൻ മടിക്കുന്നു. ഉടനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് നടപടി നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ കഷ്ടതകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് ആശ്വാസം നൽകാൻ ഗവണ്മെന്റ് എന്തു നടപടികളാണ് എടുത്തിട്ടുള്ളത്? പാട്ടവും നികരിയും ഇളവുചെയ്തു കൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് എന്തെങ്കിലും നടപടി എടുത്തിട്ടുണ്ടോ?”

“മലബാറിൽ അടുത്ത അവസരത്തിൽ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടായി. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ട് കൂടി വളരെ അധികം നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. കൂടിക്കാർ എത്രയൊ ആ വലാതികളായിട്ടുണ്ട്. എം. എൽ. എ. മാർ നിവേദനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിള നശിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ നികരി ഇളവു ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. പലവിധ രോഗങ്ങൾകൊണ്ടും കൂടി വളരെ അധികം നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. മറ്റും പാട്ടം ഇളവു ചെയ്തു കൊടുക്കാനും നികരി വിട്ടുകൊടുക്കാനും ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തിരമായ നടപടികൾ എടുക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി മലബാറിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നത്? അവിടെ ധാരാളമായി ഒഴിപ്പിക്കലുകൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ കൂടിക്കാർക്കും ഭൂമി കഴിഞ്ഞുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയാണ് അവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു എന്തു ചെയ്യാനാണ് ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമായി പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.”

“മറ്റൊരു പ്രധാന സംഗതി ഇന്നത്തെ ജന്മി കടിയൻ ബന്ധത്തിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുകയാണ്. കർഷക നിയമങ്ങൾ പരിഷ്കരിച്ചു കൂടിക്കാർക്കു ഞെരുക്കം കൂടാതെ ജീവിക്കാനുള്ള പരിതസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് കൂട്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഇതു പറയുമ്പോൾ മദ്രാസ് സ്റ്റേറ്റിനെ ആകപ്പാടെ ഒരു നിയമം കൊണ്ടുമാൻ പോകുന്നവനെ പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ കൊണ്ടുവരുന്ന പോകുന്നതെന്നുമാത്രം നിശ്ചയിച്ചില്ല. കൂടിക്കാർ ഭൂമിയിൽ സ്ഥിരവകാശം കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ട നിയമ നിർമ്മാണം അടിയന്തിരമായി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. തഞ്ചാവൂരിൽ വിളവികൻ 40 ശതമാനമാണ് ഇന്നു കൂടിക്കാർക്കു അനുഭവിക്കാൻ സാധിക്കുക. ഈ 40 ശതമാനംകൊണ്ട് കൂടിച്ചെലവും മറ്റും ആവശ്യങ്ങളും നിവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയാണ് അവിടെയുള്ളത്. കാരണം, കൂടിച്ചെലവു വലുപ്പമുള്ളതുതന്നെ. കർഷകർ ആശ്വാസം നൽകുന്നതിന് ഇന്നു ഒരു നിയമംകൊണ്ടുവന്നാൽ എത്രകഷ്ടതകൾ കോൺഗ്രസ്സിനെ പിൻന്താങ്ങുമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുപോലും ഒരോ കാരണം പറഞ്ഞ് അത് നിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. തഞ്ചാവൂരിൽ 55 ശതമാനമെങ്കിലും കൂടിക്കാർക്കു കിട്ടണമെന്ന വാഗ്ദാനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതു ഗവണ്മെന്റ് ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ കൂടിക്കാർക്ക് അവരുടെ രക്ഷക്കായി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതായിത്തീരും. മലബാറിൽ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥിതിയാണുള്ളത്. പലവിധത്തിലുള്ള കൂടിക്കാർ പലവിധത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥതികളുമുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയാണ് അവിടെയുള്ളത്. ഭൂമിയിൽ കൂടിക്കാർ സ്ഥിരവകാശവും, വാരം പാട്ടം ചുരുക്കിക്കൊണ്ടുമുള്ള ഒരു നിയമം കൊണ്ട് വന്നില്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ രക്ഷകുടേണ്ടി എന്തു ചെയ്യണമെന്നു അവർ ആലോചിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“മലബാറിലെ റവന്യൂ ഗ്രാമ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സംബന്ധിച്ച ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ഗ്രാമ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എപ്പോഴും ജന്മിയുടെ വശത്താണ്. ജന്മി എന്ന നിലയിലുള്ള പ്രാബല്യംവെച്ചുകൊണ്ട് പല അക്രമങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. ചിറക്കൽ താലൂക്കിൽ കറുപ്പ് അംശത്തിൽ ഒരു ആ പലാതി ഉണ്ടായിട്ട് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞുനിന്നപ്പോഴും ഗവണ്മെന്റ് അതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞുപോലും തഹസീൽദാർ റിപ്പോർട്ട് മേപ്പോട്ട് അയച്ചിട്ടില്ല. ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെമേൽ ഗവണ്മെന്റ് എന്തു നടപടി എടുത്തു?”

21st December 1953] [Sri C. H. Kanaran]

“ ഈ സ്റ്റേറ്റിൽ ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്ഷാമമെല്ലാം രീർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാട്ടു അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. മദ്ധ്യേണ്ഡായി എന്നിങ്ങനെയാണ് ധനകാര്യമന്ത്രിയുടെ പ്രസംഗം പോകുന്നത്. പക്ഷെ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും കിട്ടുന്ന റീപ്പോർട്ടുകൾ എടുത്തുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ കോളന മുതലായ ഭയങ്കര വ്യാധികൾ ധാരാളമായി പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു കേൾക്കും. വാസ്തവത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കുറവാണ് ഇതിനെല്ലാം കാരണം. പിണ്ണാക്കു, കൊൽഫിക് മുതലായവ തിന്നാൻ ജനങ്ങൾ നില്പുന്ധിതരായിട്ടുള്ള ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് ഇതെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് ഗവണ്മെന്റ് ഔദ്യോഗിക നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണം. പലയിടത്തും ടൈഫോയിഡ് ഉണ്ടു്. ഇത്തരം രോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പരിനാശിതരുന്നെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ മലമ്പാറിൽ ചത്തുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ഭയങ്കരമായ ക്ഷാമവും പകച്ചു വ്യാധികളും നാട്ടിൽ പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഗവണ്മെന്റ് പറയുന്നതു ക്ഷാമമെല്ലാം രീർന്നു, ക്ഷാമനിവാരണത്തിന്നു വളരെ കുറഞ്ഞ തുക ചെലവാക്കിയാൽ മതി എന്നെല്ലാം. നാട്ടിൽ ജനങ്ങൾക്കു ജീവിക്കാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം. ജനങ്ങൾ ജീവിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു മനോഭാവമാണു് ഗവണ്മെന്റിനു് വേണ്ടതു്. അതുണ്ടോ എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാന പ്രശ്നം. ചൊന്നാനിയിൽത്തന്നെ ജനങ്ങൾ എത്രയൊ അല്പം തന്നെകൾ ഗവണ്മെന്റിൽ അയച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലമ്പാറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കോളറയുണ്ടു്. അതേക്കുറിച്ചു അന്വേഷിച്ചു ഉടനെ നടപടിയെടുക്കാൻ മെന്നാ രണ്ടോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അയച്ചു തുച്ഛപ്പെടുത്തുകയാണു്. ക്ഷാമവും പകച്ചു വ്യാധികളും പിടിപെട്ടിട്ടുള്ള ഭിക്ഷകളിൽ വിതരണം ചെയ്യാൻ ഒരു പത്തു ലാക്കുറി അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് ഗവണ്മെന്റു പറയുന്നതു്. അവിടെ ക്ഷാമവും പകച്ചു വ്യാധികളും പടർന്നു പിടിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റു ഏതെന്തിനാവാനു നടപടികൾ കാര്യമായി കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണു്.

“ സർ, മലമ്പാറിലെ ക്ഷാമനിവാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മാത്രം ഒരു ഇരുപതു ലക്ഷം രൂപ നീക്കിവെക്കേണ്ട പരിതഃസ്ഥിതികളാണു അവിടെയുള്ളതു്. മലമ്പാറിലെ ജനങ്ങൾക്കു ജീവിക്കാൻ അപകടമുണ്ടെന്നു ഗവണ്മെന്റു വകുപ്പിച്ചു കൊടുക്കണം. യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി മലമ്പാറിലെ ക്ഷാമനിവാരണത്തിന്നു ഒരു 2 ലക്ഷം ലൂറുപിക്കയ്ക്കിലും നീക്കിവെക്കണമെന്നു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലും ക്ഷാമമുണ്ടു്. ജനങ്ങൾക്കു തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനും ജീവിക്കാനും മതിയായ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയാത്തതിടത്തോളം കാലം ക്ഷാമ നിവാരണ നടപടികൾ ചിലവു ചെയ്യാത്തതെന്നു തുടരാൻ ഗവണ്മെന്റു അമാന്തിച്ചുകൂടാത്തതാണു്.”

MR. SPEAKER :—“ The Motion as well as the cut motion 12-25
are before the House for discussion. I shall fix ten minutes for P.m.
each Member and the Hon. the Revenue Minister will reply to the
debate at four of the clock. The hon. Member Sri Balakrishnan
may move his cut motions and speak.”

* SRI V. BALAKRISHNAN :—“ Mr. Speaker, Sir, I beg to second the cut motion moved by my hon. Friend, Mr. Kanaran. While playing second fiddle to his cut motion, I beg to invite the attention of the House to the points raised in my cut motions Nos. 28 and 29, namely, (1) the necessity for the issue of printed receipts by village munsifs for receipt of land tax and other dues to Government by agriculturists, (2) the necessity for the issue of clear statement of demand by the village karnam to landowners describing the amount of taxes they have to pay for each plot of land, extent, patta, survey number, etc., at the beginning of every collection year and (3) the necessity for the abolition of hereditary privileges of village officials. I had given notice of a cut motion :—

‘ to reduce the allotment of Rs. 38,10,500 under Demand I—Land Revenue—by Rs. 100.’

[Sri V. Balakrishnan] [21st December 1953]

Sir, in commending the cut motion to the House, I wish to say that for nearly 200 to 300 years in the Pudukkottai State we were used to the kind of receipt issued by the present Madras State Government. The evils prevalent under that system were brought to the notice of the Pudukkottai officials by repeated representations. The then Diwan of Pudukkottai, a distinguished and illustrious I.C.S. Officer of the Madras Government, after weighing the different points view, came to the conclusion that the issue of printed receipts was the best possible arrangement and that, that was necessary to safeguard the interests of the agriculturists, to safeguard the interests of the Government and to safeguard the interests and security of the village officials. The advantages in the issue of printed receipt are that the counterfoil is maintained and the original receipt is given to the ryot. Even if by chance the original receipt should be lost, immediately the agriculturist can go to the village official and remember to him, if not the exact date, at least the probable time when he paid his money and ask the village official to refer to the counterfoil. Under the present system, the village official takes a piece of paper that had contained sugarcandy or a few pieces of dry-fish, scribbles on it the amount that has been received and hands it over. If the official receives Rs. 100 or Rs. 150 he can credit Rs. 50 only to Government and later on when money is available, he can bring the balance amount into the books of the Government. The Tahsildar or the Revenue Inspector who periodically checks these accounts cannot know what amount was exactly received by the village official, unless and until there is a counterfoil of the receipt issued to the agriculturist paying the amount. Therefore, under the counterfoil system Government can save plenty of money and bring delinquent and dishonest village officials to book. It will also save a lot of bickering, a lot of quarrels, waste of time and money in departmental enquiries and complaints from agriculturists against village officials and *vice versa*. I therefore commend that this system of issuing printed receipt with counterfoil should be followed in the Madras State. If the Hon. the Minister for Land Revenue would give me an opportunity, I shall produce sample receipts and convince him how useful such a system is.

“Nowadays, many village munsifs get into trouble for some reason or other, for mistakes committed knowingly or unknowingly. If the counterfoil system is followed, he will know from the counterfoil the exact amount that has to be brought into account; if he fails to account for it, he will definitely get into trouble. But under the present system, there is no check and he is given a long rope.

“At the beginning of the revenue collection year, the agriculturist is confronted with much difficulty. He does not know what amount he has to pay. Whatever the village official demands, he pays that amount. After a month or so, another demand is made on him and he has to pay that also. He does not know what he has to pay, what he has paid and what remains to be paid. So much so, he is left at the whims and fancies of the village officials. Of course, there are some honest village officials and I have no

21st December 1953] [Sri V. Balakrishnan]

grievance against them. But in the generality of cases, the agriculturists are the play things of the village officials. The present system is a peculiar one which was devised by John Bull. But now we have a Republican Government where right from the President of the Republic of India down to the village official, everybody is expected to work for the promotion of prosperity and welfare of the villages. Despite the surface improvement, the surface talk of independence, the poor villager is still the slave of the village officials. Unless the Government devise a method by which he can be saved from the pin-pricks of the village officials, real independence and the spirit of the Republican Government would not have reached the villager. What I suggest is that at the beginning of the collection year a notice of demand should be sent, stating, 'you own so many pieces of land in so many villages; the patta number is such and such; the survey number is such and such; you have got to pay so much.' With this demand notice he can go on paying his dues to Government in instalments. Another advantage is that in the case of disputes under sections 144 and 145, Criminal Procedure Code, the word of the village karnam is the chief evidence in courts. The trying Magistrate or the Superior Officer straightaway proceeds against the landowner. If the agriculturist has any records in his possession he can produce them before the Court, the cash receipt, etc., issued by the village official and bring them to the notice of the trying Magistrate. The Magistrate can find out whether the portion which is the subject-matter of the dispute is traceable in the records of the village official and then he can come to just and correct conclusions; also litigation is minimised and overlordship of the village official is put an end to.

"Sir, these villagers and landowners are completely ignored with the result that the village official imagines himself to be the President of the Republic of India, the Prime Minister of India, the Chief Minister of Madras, the Governor of the State, all authority multiplied in his august person. He thinks that all these powers are concentrated in his individual authority. Nobody in the village dare displease him. So this peculiar system which as I said already, was devised by the foreign Government for their own purposes—to have village officials to collect the money, to fill the treasury of the foreign ruler and to see that the village people were servile and submissive—should be changed to help the villagers; we should see that the self-respect of the villager is kept intact, that the villager is not looked upon as the play thing of the village official and the villager is not subjected to the whims and fancies of the village officials.

"Then, Sir, regarding the abolition of the hereditary system

MR. SPEAKER :—"The hon. Member has only one minute more."

* SRI V. BALAKRISHNAN :—"I will wind up, Sir. We were told long ago that the hereditary privileges of village officials had been abolished; but in fact they are not. In conducting

[Sri V. Balakrishnan] [21st December 1953]

enquiries into corruption cases against village officials, the demand has been to transfer the village officials to other places, since they imagine they have enormous authority and exercise their influence as such, but they are not transferred on the ground that they are hereditary officials and the enquiry is conducted in the same locality where they are. It is stated that action would be taken against them only if it is discovered that they had committed any offence. The party is denied the right of free, fair and full enquiry. But there are I.C.S. officers to assist the Government. They are liable for transfers. But this man who imagines that all authority is vested in him and who is the symbol of the past imperialism, is allowed to stay there and to exercise his influence in official enquiries. Still the Government say that they are doing very good work. If Government want to root out corruption, it should be tackled at the starting point. If the rules governing enquiries into corruption are so lax and one-sided, how can the Government expect people to come forward with evidence and how can Government do justice to the poor villager. So, I press on the Government to abolish the hereditary privileges of village officials."

MR. SPEAKER :—" I wish to make an announcement. From to-morrow onwards, the House will sit from 9 to 1-30 in the forenoon and 3 to 5-30 in the afternoon."

SRI P. RAMAMURTHI :—" Sir, a suggestion was made to have the morning sessions from 9 a.m. to 1 p.m. Was that considered? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It has already been considered."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" Is there no consideration of cruelty to Members, Sir? "

SRI K. VINAYAKAM :—" Also, cruelty to Ministers? "

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

12-35
p.m.

* SRI M. K. PADMAPRABHA GOUNDER :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, ഈ നിയമസഭയിൽ ആകെ 20 മിനിറ്റുമാത്രം സംസാരിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള എനിക്കു പത്തുമിനിട്ടുകൂടി അനുവദിച്ചതിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട സ്പീക്കറോടു നന്ദിയർപ്പിക്കുന്നു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ബഡ്ജറ്റ് പാരിസിയെപ്പറ്റി വിമർശിക്കുവാൻ മൂന്നു ദിവസം മാത്രമാണ് നീക്കിവെച്ചിരുന്നത്. ലക്ഷക്കണക്കി ലുള്ള ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വരുന്നത്. ഞങ്ങൾക്ക് പല ആവശ്യങ്ങളും ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുമ്പിൽ വെക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റ് ഞങ്ങളിൽനിന്നു പലതും പറിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷെ ഗവണ്മെന്റ് സമയം അനുവദിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ കാര്യം മുഴുവനും ധർമ്മിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സാർ ഞങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടു ലക്ഷിക ബത്ത വാങ്ങുവാൻ ധാരാളം ഇവിടെ വരുന്നു. ബഹു : ധനകാര്യ മന്ത്രി ശ്രീ സുബ്ബരമണ്ണത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ആസ്സാം സംസ്ഥാനം പോയതുകൊണ്ട് ബഡ്ജറ്റിനെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യാൻ മൂന്നു ദിവസം മതി എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ; ഈ നയം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം സൗജന്യ കുനയും മലബാറും ആസ്സംയെ പോലെ വേറിട്ടു പോയാൽ " ഒരു ദിവസം മതി " എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടേക്കാം. അങ്ങനെ വരുന്ന പക്ഷം ഇതു രമിഴനാട്ടിനു തന്നെയും ഒരു വലിയ ശാപമായി തീരുന്നേം. ആയതുകൊണ്ട് റെഫറൻസ് മിനിസ്റ്ററുടെ ഈ വീക്ഷണ ഗതിയിൽ പരിതപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

21st December 1953][Sri M. K. Padmaprabha Gounder]

“ രണ്ടാമതായി, സാർ ഈ നിയമസഭയിൽ ഇതിലെ അംഗങ്ങളല്ലാത്ത പുതിയ രണ്ടു മന്ത്രിമാരെക്കൂടി കാണുന്നുണ്ട്. വ്യക്തിപരമായി അവരെപ്പറ്റി എനിക്ക് യാതൊന്നും അറിയുന്ന പരയുമാറില്ല. പ്രജാധിപത്യത്തിന്റെ നിലനില്പിനുവേണ്ടി ശക്തിമത്തായ ഒരു എതിർപക്ഷം ആവ്യവശ്യമാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ എതിർപക്ഷത്തിൽ ഒരുവരു പാർട്ടികളോളമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആരോഗ്യപരമായ ഒരു പ്രതിപക്ഷം ഗവണ്മെന്റിനു കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്നാൽ കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിയിലെങ്കിലും യോജിപ്പുണ്ടോ? അതും കാണുന്നില്ല. ശ്രീ കോസൽനാം, ശ്രീ പഞ്ചാക്ഷരം ചെട്ടിയാർ, ശ്രീ വരദരാജലു നായഡു മുതലായ കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കന്മാർ അതിനെപ്പറ്റി വിമർശിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ അതിനെ ആവർത്തിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും രാജാജി ഗവണ്മെന്റിനെ പിശാച് ഗവണ്മെന്റാണെന്നു പറയത്തക്ക കഴിവുള്ള ശ്രീ കോസൽനാമിനെപ്പോലുള്ള ബഹുമാനപ്പെട്ട നേതാക്കന്മാർ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഭാഗത്തു് അസംബ്ലിയിൽ ഉള്ളിരിക്കുക എന്തിനുവേണ്ടി പുറമെനിന്നു രണ്ടു മന്ത്രിമാരെ ചേർത്തു? ഈ സ്ഥിതിയിലാണോ മുഖ്യമന്ത്രി പ്രജാധിപത്യത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കു (nursing) നതു്? ഒന്നിലെങ്കിലും ഇവകെങ്കിലും മന്ത്രിവരും കൊടുത്തിരുന്നാൽ കോൺഗ്രസ്സിലെങ്കിലും യോജിപ്പുണ്ടാകുമായിരുന്നു. അതു പ്രതിപക്ഷത്തിനു ഒരു പാഠവും ആയിരുന്നു.

“ ബഹു: മുഖ്യമന്ത്രി പൊതുയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ രണ്ടു പ്രധാന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെ ഉള്ളു എന്നു ഉന്നി പറയാറുണ്ട്. ഒന്ന് കോൺഗ്രസ്സ് മറേറത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്. അതു മാത്രമല്ല കോൺഗ്രസ്സിനെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടാറുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രജാ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി അഖിലേന്ത്യാ വ്യാപകമായ ഒരു പ്രജാധിപത്യ ശക്തിയായി വളർന്നുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു പ്രജാധിപത്യ ശക്തിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു പകരം ചീഫ് മിനിസ്റ്റർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്കും കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിക്കും മാത്രമേ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതുവലിയ പരിതാപകരമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജനങ്ങൾ രണ്ടുകീൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ ചേരുക അല്ലെങ്കിൽ കോൺഗ്രസ്സിൽ ചേരുക എന്നായിരിക്കും ഇതിന്റെ രാജ്യം. അങ്ങിനെ കോൺഗ്രസ്സ് അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെയൊ ഒരു നാടി പാർട്ടിയായി മാറുകയാണെന്നു് ഉറവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ മിസ്സിം ബീഗ്, ദോവിഡ് കുചക് മുതലായ പാർട്ടികൾ എന്തിനാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നറിയുന്നില്ല. അവരുടെ അഖിലേന്ത്യാ വ്യാപകമായ നയത്തെയൊ, സംവേനിക സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതികളെപ്പറ്റിയോ വിമർശിക്കുവാൻ ഞാൻ ഇക്കുറിച്ചുവന്നില്ല. ഏതായാലും പ്രജാധിപത്യത്തിനെ വളർത്തുവാൻ സാമാന്യമായ നിലയിലുള്ള അവരുടെ നിലകൊള്ളൽ. അതു പ്രജാധിപത്യത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യം മാത്രമാണ്. ആയതുകൊണ്ട് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ നയത്തിൽ വ്യസനിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

“ ഇനി എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തെ സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലം മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലെ ഏററവും വലിയ ഒരു നിയോജകമണ്ഡലമാണ്. അവിടെ ഒരു കോളനൈസേഷൻ സ്കീം ഉണ്ട്. ലക്ഷോപിലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവായിട്ടുണ്ട്. ഈ ബഡ്ജറ്റിലും ലക്ഷക്കണക്കിൽ ഉറപ്പിക വകയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1,000 ചതുരശ്രനാഴികയുള്ള എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ വെറും 83 ചതുരശ്ര നാഴിക മാത്രമാണ് ഈ കോളനിയുടെ വിസ്തീർണ്ണം. കോളനൈസേഷനു വേണ്ടി ഞാനും വളരെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ സ്ഥലം മാത്രമല്ല വയനാട്ടു നിയോജകമണ്ഡലം മന്ത്രിമാർക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഈ കോളനീ സ്ഥലം ഒരു തീർത്ഥാടനസ്ഥലമായി രീതിപ്പെട്ടു. പല വിധത്തിൽ കളുപ്പെടുത്ത തൊഴിലാളികളെയോ പൊതുജനങ്ങളെയോ കാണുവാൻ മന്ത്രിമാർ സമയമില്ല. സാധാരണ ജനങ്ങളിൽനിന്നു ഭൂമി ഒഴിപ്പിച്ചിട്ടാണ് കോളനിക്കാൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. Robbing Dick and giving to Harry എന്ന നയമാണ് ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതു്. മന്ത്രിമാർ കോളനൈസേഷൻ സ്കീമിൽ ചെല്ലും അവിടെ വല്ല പൈനാപ്പിളൊ മറ്റൊ പരിശോധിക്കും. ഒരിക്കൽ ബഹു: നിയമ മന്ത്രിയും ബഹു: ലേബർ മന്ത്രിയും ബഹു: നാഗസ്സു ഗവേരും എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ വന്നു ഈ സ്കീം സ്ഥലത്തേക്കാണ് പോയതു്. പക്ഷെ ലേബർ മന്ത്രികു തൊഴിലാളികളുടെ പ്രശ്നത്തെ പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മന്ത്രിമാർ വന്നാൽ കോളനീ സ്ഥലത്തുമാത്രം പോയാൽ പോരാ മറ്റു സ്ഥലത്തും പോകണം. സമയമില്ലാത്തതിനാൽ നിറുത്തുന്നു ”.

12-40
p.m.

[21st December 1953]

* SRI P. SELVARAJ :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, before discussing the land revenue demand, I would like to say at the outset that we are meeting under very auspicious times. We have been blessed with rain and by Heaven and we are in duty bound to thank Heaven for this. The two previous Budget speeches were full of woes and worries on account of the fury of nature and the failure of rains. But thanks to Heaven, the House need not worry about the failure of rains this year.

“ Now, coming to the subject, I would like to mention that a special reference was made by the Hon. Finance Minister that since famine has already been wiped out, the amount spent towards famine relief is going to be reduced. The Hon. Minister also referred in his Budget speech to the fact that the dry taluks of Tirunelveli, Madurai and Ramanathapuram districts have been benefited by the recent rains and that therefore famine relief measures are going to be stopped. I would like to bring to the notice of the Government that even though rain has blessed us this year, still there are a lot of difficulties which the agriculturists are experiencing. One good season is not enough to alleviate their sufferings. Sir, it is the policy of the Government that food production should be increased and the Government are devising ways and means for increasing production. For this purpose they are granting waste lands to poor people and to landless agriculturists. But the Government are not discharging their duties properly in this matter. There is a lot of delay in granting lands to the poor people. In my own constituency, Vilathikulam, it is more than five years since the Land Colonization Scheme was introduced. Though lands have been granted to landless poor for cultivation, the Government have not offered any help to the poor peasants. The peasants suffer a lot for want of fodder for their cattle. The Government are not helping the peasants in the matter of finding fodder and other grain commodities.

“ Another matter which I would like to bring to the notice of the Government is about the abolition of zamindaris. Though the Government have been pleased to abolish zamindaris the peasants in the zamindari tracts have not yet been benefited by this measure. In Koilpatti taluk a major portion of the land is in zamindari tract and a portion only has been taken over by the Government. The agriculturists have not yet got their lands surveyed and therefore they are not able to get any loans. In the matter of grant of loans, there is discrimination between the zamindari area and the ryotwari area. After all, the Government can, by some arrangement, get over this difficulty and grant loans in the zamindari areas also as in the ryotwari areas. Lastly, the introduction of the moratorium is likely to give substantial relief to the poor agriculturist. With these words, Sir, I close my speech.”

12-50
p.m.

* SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னை ராஜ்யத்தில் பல லட்சக்கணக்கான ஏக்கர தரிசு நிலங்கள் நீர்வளம் நிலவளம் உள்ளதாக இருந்தும் ஆயிரக் கணக்கான விவசாயிகள் நிலமில்லாமலிருக்கிறார்கள். ஐந்து ஆறு ஆண்டுகளாக

21st December 1953] [Sri M. P. Subramanyam]

விவசாயம் • செய்து வந்தும், அந்த நிலங்களை அவர்களுக்கு அடமானம் செய்யவேண்டும் என்று இந்த சபையிலும் வெளியிலும் பல கட்சித் தோழர்கள் பேசி வந்தும் இது வரையில் அரசாங்கம் திட்டவட்டமாக ஒரு கொள்கையையும் நிர்ணயிக்கவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மேலும் சேலம் மாவட்டம் ஆத்தூர் தாலுகாவில் ஏறக்குறைய 90 ஆயிரம் ஏக்கர் நல்ல நிலங்கள் தரிசாக இருக்கின்றன. அதில் 40 அல்லது 50 ஆயிரம் ஏக்கரான நிலங்களுக்கு மேல் நீர்வளம் நிலவளம் உள்ளதாகவும் இருக்கின்றன. நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகள் எட்டு ஆண்டுகளாக சட்டத்திற்கு விரோதமாக அந்த நிலங்களைப் பயிர் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அங்குள்ள கிராம உத்யோகஸ்தர்கள் ஏக்கருக்கு ரூ. 10, 20 என்று வாங்கிக்கொண்டு விவசாயம் செய்ய விட்டு வருவதை அங்குள்ள தாசில்தாரும் கலெக்டரும் கண்டு பிடித்து அவர்களை வெளியேற்றி விரகிறார்கள். குறிப்பாக ஆறு ஆண்டுகளாக மழை பெய்யாமல் இருந்து இப்பொழுது கொஞ்சம் மழை பெய்ததை பயன்படுத்திக்கொண்டு இப்பொழுது விவசாயம் செய்து வருகிறவர்களை நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றுகிறார்கள். இதைப் பற்றி சேலம் ஜில்லா உணவு கமிட்டியில் உடனடியாக அந்த நிலங்களை அவர்களுக்கு அடமானம் செய்யவேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் செய்து அவர்களையே அந்த நிலங்களில் பயிரிட அனுமதிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டு அந்த தீர்மானம் சர்க்காருக்கு அனுப்பப் பட்டது. அதைப்பற்றி பிரதம மந்திரிக்கும், ரிவினியூ மந்திரிக்கும் விண்ணப்பம் போடப்பட்டது. இந்தப் பிரச்சினையை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டோம். இது வரையிலும் அதை கவனிக்கவே இல்லை. அவர்களை சம்பந்தில் ஆத்தூருக்கு வந்தபோது இதைப் பற்றி கூறினோம். இப்பொழுது அங்கிருந்து வெளியேற்றுவதை உடனடியாக ரத்து செய்யவேண்டும் என்றும் கூறினோம். இதைப் பற்றி இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ரூபாமூட்ட விரும்புகிறேன். தவிர தரிசு நிலங்களை விவசாயிகளுக்கு அடமானம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இந்தப் பிரச்சனை இன்று நேற்று வந்தது இல்லை. பத்து இருபது வருஷ காலமாகவே பலர் இதைப் பற்றி வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். சர்க்கார் தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுப்பதில் அக்கறை காட்டுகிறார்கள். ஆனால் இந்த நிலம் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுப்பதில் அக்கறை காட்டுவது இல்லை என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இதைப்பற்றி ஏழை விவசாயிகளுக்கு திட்ட வட்டமாக ஒரு கொள்கையை விதிக்காமலிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. இது மட்டுமல்லாமல் ஐந்து ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் பத்திரிகைகளில் ஒரு விஷயம் வந்தது. அதாவது நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு ஐந்து ஏக்கர் நிலம் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும் என்று வந்தது. அது வெளியான ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு அந்த மாதிரி மற்றொரு அறிக்கை வெளியாயிற்று. அதாவது ஏழை விவசாயிகளுக்கு நிலத்தை விவசாயத்திற்கு நிலம் கொடுக்கப்படும் அந்த நிலத்தின் கிரயம் வசூலிக்கப்படும் என்று மற்றொரு அறிக்கை வந்ததும் நிலமில்லாத ஏழைகள் மனுச் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் வந்தது. நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலத்தை ஆயிரம் ஐந்துபதுக்கு விற்பது என்பது சரியல்ல. ஏழை விவசாயிகளுடைய நிலைமை சர்க்காருக்கு தெரிந்திருந்தும் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் இல்லாமல் நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம் கொடுத்து உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு உதவி செய்யவேண்டும். ஆனால் விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுத்தால் அது அவர்களுக்குப் பயன்படுவது இல்லை. அவர்களுக்கு சர்க்காரே கிணறுகள் வெட்டித்தரவேண்டும். அல்லது கூட்டுறவு முறையில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஏக்கர் என்று எடுத்துக் கொண்டு டிராக்டர்களைக்கொண்டு அதை உழுது பண்படுத்தி விவசாயம் செய்வதற்கு லாயக்குள்ளதாகச் சர்க்கார் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஆத்தூரில் ஒரு ஸ்தாபனம் அதாவது எக்ஸ் சர்வீஸ்மென் காலனி என்று ஒன்று நடந்து வருகிறது. அதுவும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக வேலை செய்து வருகிறது. அந்தக் காலனிக்கு ஏறக்குறைய நாலேந்து லட்சம் ரூபாய் செலவாயிருக்கும். ஆனால் அதில் 200 குடும்பங்கள் ஆரம்பத்தில் இருந்தன. அது இப்பொழுது குறையப்பட்டு பத்து குடும்பங்களுக்கு வந்து இப்பொழுது ஒரு குடும்பம் ஒரு குடிசையைப் போட்டுக்கொண்டு

[Sri M. P. Subramanyam] [21st December 1953]

இருக்கிறது. சர்க்காரால் செலவழிக்கப்பட்ட பணத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் வேலை கூட நடக்கவில்லை. இதற்கு யார் காரணம் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்கவேண்டும். இதற்கு எந்த அதிகாரிகள் காரணமோ அவர்கள் மேல் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதைப் பற்றி பேப்பரில் வந்திருக்கிறது. கூட்டுறவு முறையில் பணம் செலவழிக்கப்படுவது உண்மையாகவே அது விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையில் உபயோகப்படுகிறது என்ற வகையில் அது செலவழிக்கப்படுகிறது. அது வீண் செலவு ஆகாமல் இருக்கிறதா என்று சர்க்கார் அதில் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக விவசாயிகளுக்கு தக்காவிக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. தக்காவிக் கடன் என்பது விவசாயிகளுக்கு அவசியமான காலத்தில் அதைக் கொடுத்த நிலத்தை சீர்திருத்தவேண்டும். அதற்கு அது உதவியாக கொடுக்கவேண்டும் என்று தான் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்றும் அவர்களுடைய ஆடு பாடுகள் இறந்துவிட்டால் அவைகளை மறுபடியும் வாங்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவர்கள் விண்ணப்பம் போட்டுக் கொண்டால் கொடுக்கப் படுகிறது. இவ்விதம் இப்பொழுது விண்ணப்பம் போட்டுக் கொண்டால் ஐந்து ஆறு மாதங்கள் கழித்துதான் அவைகள் முடிவாகிறது. அதற்காக பாடுட வேண்டிய தொல்லைகள் பல இருக்கின்றன. இந்த தக்காவிக் கடனால் சாதாரணமாக சிறிய விவசாயிகளுக்கு எந்த செளகரியமும் கிடைப்பது இல்லை. அதற்கு சர்க்காரில் எந்த விதமான திட்டங்களும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கடன் வேண்டும் என்றால் இந்த நிலம் 1939-ம் வருஷம் எந்த விலையில் விற்பதோ அதில் பாதிக்குத்தான் இப்பொழுது கடன் கொடுக்கிறார்கள். சாதாரணமாக கிராமங்களில் நடப்பது தெரியும். இப்பொழுது ஒரு ஏக்கர் நிலம் ரூ. 5,000 பெரும் என்றால் 1938-ல் அதன் பெருமானம் ரூ. 500 தான். அநேகமாக விவசாயிகள் சர்க்காருக்கு ஸ்டாம்பு டீடி கட்ட வேண்டும் என்பதற்காக அந்தத் தொகைக்கும் குறைத்துதான் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்திருப்பார்கள். அதாவது ரூ. 300-க்குத்தான் பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் செய்திருப்பார்கள். அந்த விலையில் பாதி ரூ. 150-க்குத் தான் கடன் என்றால் அவர்கள் இந்த ரூ. 150 கடனை வைத்துக்கொண்டு எப்படி விவசாயம் நடத்த முடியும்? இப்பொழுது சர்க்கார் விதித்திருக்கும் திட்டத்தால் பெரும் பணக்காரர்கள்தான் இந்தக் கடனை பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அவர்கள்தான் சர்க்காரிடமிருந்து ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கடன் வாங்கிக்கொள்வதாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் இருக்கிறது சர்க்காரிடமிருந்து கடன் வாங்குவது. இதைத் தவிர ஆயில் எஞ்சின் வாங்குவதும் அப்படித்தான். சாதாரணமாக 1939-ம் வருஷத்தில் என்ன கன்டிஷன் நிர்ணயித்திருந்தார்களோ அதைத்தான் இப்பொழுதும் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையில் அவர்களால் நன்மை பெறமுடியவே முடியாது என்பதைக் கூறிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக இப்பொழுது ஜமீந்தாரி நிலங்களை சர்க்கார் ரயத்து வாரியாக மாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படி பல இடங்களில் இப்பொழுது மாற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறது. சில இடங்களில் ஏற்கனவே இருந்த கிராம உத்யோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ரயத்துவாரி ஆரம்பத்தில் ஒரு கிராம உத்யோகஸ்தருக்கு ஒரு மாதத்திற்கு ரூ. 20 சம்பளம் இருந்தது. ஜமீந்தாரி ஏரியாவிலிருந்தவர்களுக்கு ரூ. 8, ரூ. 10 என்று சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டும் கூட அதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே இந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு அவர்களுக்கு அந்த விதமாக சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும். அவ்விதமே சம்பளம் அவர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டும் என்று சர்க்காரை நான் கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

2
P.m. * SRI A. RAMACHANDRA REDDIAR :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வருஷ பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்லும்போது நிலவரியிலிருந்து வருமானம் 3½ கோடி வருவென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், இவ் வருஷத்திலும் அநேகமாக பல ஜில்லாக்களிலும் நில வரி வஜா செய்யவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது.

21st December 1953] [Sri A. Ramachandra Reddiar]

“ வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலும் மற்றும் பல ஜில்லாக்களிலும் பயிர்கள் பூச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதனால், விவசாயிகள் விதை முதலிய வற்றிற்காகச் செலவு செய்த தொகையைக்கூட ஈடு செய்யமுடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த வருஷமும் நிலவரி வஜா செய்யப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்.

“ சென்ற வருஷத்தில் 100 ரூபாய்க்கு மேல் வரி செலுத்தபவர்களுக்கு நிலவரி வஜா கிடையாது என்று ரெவினியூ போர்டினுடைய ஸ்டாண்டிங் ஆர்டரைத் திருத்தியதால், அநேக விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். 100 ரூபாய்க்கு மேல் வரி செலுத்தும் விவசாயிகளுடைய நிலங்களிலுள்ள பயிர்களும் இந்த வருஷம் பூச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சென்ற வருஷத்தில் திருத்தப்பட்ட ரெவினியூ போர்ட்டாரின் ஸ்டாண்டிங் ஆர்டரை ரத்து செய்து, நிலவரி வஜா எல்லோருக்கும் பாரபட்சமில்லாமல் கிடைப்பதற்கு வகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இவ்வருஷத்தில் நல்ல மழை பெய்தும் ஏராளமாக நிலம் பயிர் செய்யப்பெய்தாமல் இருக்கிறது என்பதை சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். பயிர் செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இல்லாதததான் இதற்குக் காரணம். மாடுகள் வாங்குவதற்கோ, இன்னும் விதை முதலிய விவசாயச் செலவுகளைச் செய்வதற்கோ விவசாயிகளால் முடியாமல் அநேக நிலங்கள் கரம்பையாக நின்றுவிட்டன. குறிப்பாக, ஏழை மக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், ஹரிஜனங்கள் போன்றவர்கள் பயிர் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நிலத்தை விலங்குகள் செய்ய முடியாமலும், அதனால் கடன் வாங்க முடியாமலும் இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அவர்களுக்கு உதவி செய்யவில்லையென்றால், அந்த நிலங்களை எப்படி அவர்கள் பண்படுத்தி விவசாயம் செய்து, உற்பத்தியைப் பெருக்குவது என்று தெரியவில்லை.

“ தக்காலிக் கடன் கொடுக்கும்போது ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையாவது சிறு நிலச்சுவாந்தார்களுக்கும் ஏழை மக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் கொடுத்து அவர்கள் சரியாபடி நிலங்களைப் பயிரிடுவதற்கு வசதி செய்யவேண்டும்.

“ தக்காலிக் கடன் தொகையானது அநேகமாக பணக்காரர்களுக்குத் தான் போகிறது என்று என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள ஏழை மக்கள் குறைகூறுவது உண்டு. விவசாயத்திற்குத் தேவையான மாடுகள், விதைகள், கிணறு வெட்டுவது போன்ற காரியங்களுக்காகத்தான் தக்காலிக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. தக்காலிக் கடன் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்து உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்கவேண்டுமென்பதுதான் சர்க்காரின் நோக்கம். விவசாய அபிவிருத்திக்காக இந்தத் தக்காலிக்கடன் கொடுக்கப்படுகிறதேயொழிய, நன்கொடையாக அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால், சில இடங்களில் விவசாயிகளுக்கு பண மார்க்கெட்டில் பணம் கிடைப்பதில்லை, ஆகையினால், அவர்கள் சர்க்காரிடத்தில் சென்று விவசாயத்திற்காக மாடுகள் வாங்கவேண்டுமென்ற காரணம் காட்டி, அந்தப் பணத்தை விவசாயத்திற்கு பயன்படுத்தாமல் தங்களுடைய குடும்பச் செலவுக்காக செலவழித்து விடுகிறார்கள். இதுமாதிரி அநேக இடங்களில் நடக்கிறது. ஆகவே, தக்காலிக்கடன் வழங்கும் சமயத்தில், சர்க்கார் சரியாக கவனித்துப் பார்த்து, உண்மையான விவசாயச் செலவிற்காக மட்டுமே இந்தத் தக்காலிக்கடன் உபயோகப்படும் படியாகச் செய்யவேண்டும். கணம் மந்திரி அவர்கள் குறிப்பாக சில கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அங்கெல்லாம் தக்காலிக் கடன் சரியான முறையில் வழங்கப்பட்டதா என்று பார்க்கவேண்டும்.

“ பூச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்ட பயிர்களினால் விவசாயிகளுக்கு நஷ்டம் ஏற்படுமாயினால், நிலவரி வஜா செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், விவசாயிகள் சர்க்காரிடம் வாங்கியிருக்கும் கடன்களையும்கூட இவ்வருஷத்திலிருந்து அடுத்த வருஷத்திற்கு ஒத்திவைத்து, தவணைகளில் பெற்றுக்கொள்ளவும் சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

[Sri A. Ramachandra Reddiar] [21st December 1953]

“கடைசியாக, எங்கள் வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் உள்ள சாத்தனூர் அணைக்கட்டுத் திட்டத்தை உடனடியாக ஆரம்பித்து, அதனால் திருவண்ணாமலை முனிசிபாலிடிக்கு தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களையும், அவருடைய சக மந்திரியான நீர்ப்பாசன மந்திரி அவர்களையும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டு இந்த மான்யத்தை ஆதரிக்கிறேன்.”

10-04
p.m.

* SRI S. KANDASWAMI GOUNDER :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே! இந்த நிலவருமான மான்யத்தின்மீது சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இன்றே, பென்னாகரம், மாரண்டன்ளி, பாப்பாரப்படி, மள்ளி, பாலக்கோடு ஆகிய நகரங்களில் இருப்பவர்கள் அநேகமாக மிட்டாதார்கள்தான். ஒவ்வொரு நகரத்திலும் சுமார் 10, 12, மிட்டாதார்கள் இருப்பார்கள். அந்த மிட்டாதார்களுடைய புளியமரங்கள் விவசாயிகள் சொந்த நிலங்களில் இருக்கும். அநேக மரங்களை சில மிட்டாதார்கள் வெட்டிவிட்டார்கள். சில மிட்டாதார்கள் சில மரங்களை வெட்டாமல் இருக்கிறார்கள். சில மிட்டாதார்கள் அந்த மரங்களை வெட்டாமலேயே எப்படியோ பட்டா வாங்கிக்கொண்டார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலுள்ள நபர்களின் பேரில் 50 அல்லது 60 மரங்கள் பட்டா வாங்கிக்கொண்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

“ஒரு குடியானவனுக்கு ஒரு ஏக்கர் நிலமிருந்தால் நான்கு அல்லது 5 மரங்கள் அந்த நிலத்தில் இருக்கும். அதனால் பயிர்களுக்குக் குந்தகமான திலை சரியான விளைவு ஏற்படுவதில்லை. விவசாயிகளுக்கும் பெரிய நன்மை. ஆகையால் புளியமரங்களை நிலம் பயிரிட்டவர்களுக்கு பட்டா செய்துகொடுக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நிலத்தைப் பயிரிடக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய நஷ்டத்தை தவிர்த்து அவர்களுடைய உழைப்பின் பலனை அவர்கள் பெறுவதற்கான வசதி செய்வதற்கு அரசாங்கம் வழிசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“மிட்டா பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடிய கர்ணம், கிராம முன்சீபு ஓவர்களுக்கு அமானில் இருக்கக்கூடிய முன்சீபு கர்ணங்களுக்கு உள்ள சம்பளம் கிடையாது. குறைவாகச் சம்பளம் கொடுப்பதனால், அவர்கள் குடும்பத்தை நடத்துவதற்கு முடியாத ஒரு நிலையில் விவசாயிகளைப் பல முறையில் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள். அமானி எரியாவில் இருக்கக்கூடிய கர்ணம் முனிசீபுகளுக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறதோ; அதே சம்பளத்தை இந்த மிட்டா பிரதேசத்திலுள்ளவர்களுக்கும் கொடுத்தால், இந்தச் சுரண்டல் கொள்கையை அவர்கள் அனுஷ்டிக்காமல் இருக்கமுடியும் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

“இந்த அமானி சிவாய்ஜமா நிலத்தை அநேகமாக விவசாயிகள் ஏர் ஒட்டிப் பண்படுத்தி பயிர் செய்கிறார்கள். ஒட்டிப் பயிர் செய்த பிறகு அவர்களுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்து பிறகு அபராதமும் விதிக்கிறார்கள். அபராதம் கட்டத் தவறினால் மகசூலை அழிக்கிறார்கள். அழிக்க முடியாமற் போனால் கவர்ன்மெண்டு மூலமாக முனிசீபுகள் அதை சேகரப்படுத்தி எலம் போடுகிறார்கள். அந்த நிலத்தை சீர்திருத்த விவசாயி என்ன கஷ்ட நஷ்டம் அடைந்திருப்பான். ஆறு மாத காலமாக அந்த நிலத்தில் பண்படுத்தி பயிர் செய்து அது விளைவுவந்த காலத்தில் அவனுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்து அந்த நிலத்தைவிட்டு வெளியேற் சொன்னால் அது அந்த விதமாக அந்த விவசாயியை பாதிக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவனுடைய தானியத்தை எலம் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு விட்டால் அவன் கதி என்ன ஆகிறது என்று கேட்கிறேன். சர்க்கார் இதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

“அப்படி நிலத்தைத் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றிருந்தால், முதலிலேயே அவனை அந்த நிலத்தில் ஒட்ட விட்டிருக்கக்கூடாது. மகசூலை அவன் எடுத்துக்கொண்ட பிற்பாடாவது நிலத்தை

21st December 1953] [Sri S. Kandasami Gounder]

விட்டுவிடு என்று சொல்லவேண்டும். அதுவும் கிடையாது. அறுவடை காலத்தில் நோட்டீஸ் கொடுத்து, 10 நாள் கழித்து, உடனே அந்த நிலத்தைவிட்டுப் போகாவிட்டால் மகசூலை அழிக்கிறது. மகசூலை அழித்தால், மாடு கன்று மேய்ந்துவிடுகின்றன. என்போன்ற பயிர்களாக இருந்தால், அதை இவர்கள் ஏலம் போட்டு கவர்ன்மெண்டிலே சேர்த்துவிடுகிறார்கள். அந்த மாதிரி அநேக கஷ்டங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன.

“அதற்குக் காரணங்கள் என்னவென்றால் 10, 12 ரிசர்வ் காடுகள் இருக்கின்றன. மலைப் பிரதேசங்களும் இருப்பதனால் காடுகளிலே உள்ள மேடு பள்ளங்களையெல்லாம் சீர்படுத்தி பயிர் செய்யவேண்டும். இந்தப் பஞ்சகாலத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் பயிர் செய்யலாம் என்ற கவர்ன்மெண்டு உத்தரவுப்பாட்ட காலத்திலிருந்து விவசாயிகளும் நெசவாளர்களும் கூடி அநேகமாக அந்தக் காடுகளில் போய் நிலத்தை பண்படுத்தி பயிர்செய்தார்கள். அந்தப் பயிரைகூட, இந்த நோட்டீஸ் கொடுத்து அவர்களே சேகரித்து ஏலம் போடுகிறார்கள். இதைத் தடுக்க அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக மிட்டா ஏரி, குளங்களில் தண்ணீர் சரியாய் போய் விழுவது கிடையாது. நெடு நாட்களுக்கு ஜலம் தங்காமல் வீணாய் போய்விடுகிறது. இதற்காக கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இங்கு ஒரு வருக்கொருவர் சச்சரவு ஏற்பட்டதின் காரணமாக இங்குள்ள மிட்டா ஏரிகள் சரி செய்யப்படவில்லை. ஏழு, எட்டு வருஷகாலமாக இவைகளையெல்லாம் ரிபேர் எதுவுமே செய்யாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அந்த மிட்டா ஏரி, குளம், நீரோடைகளை ரிபேர் செய்வதற்கு தனியாக இந்த பட்ஜெட்டில் ஏதும் இல்லை. இந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ள ஏரி, குளம், குட்டைகளெல்லாம் ரிபேர் செய்யுமாறு அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்கு இந்த கஷ்டத்தைப் போக்க உடனடியாகக் நிலங்களைக் கொடுத்து அந்த ஏழைகளை ஆதரிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பாப்பாரப்பட்டி என்ற ஊரில் 300, 400 நெசவாள குடும்பங்கள் வேலையிலலாது மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்காக ரூ. 5 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இவர்கள் வாழ வழியின்றி தெருத்தெருவாய் அலைந்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்க எல்லாக் கட்சியினரும் சேர்ந்து முறையிட்டார்கள். ஒன்றும் பலனளிக்கவில்லை. இவர்கள் வேலைக்காக எங்கு போவார்கள்? எங்கெங்கெல்லாமோ துரிந்து உலக மெல்லாம் சுற்றி வருகிறார்கள். பார்ப்பதற்கே மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இவர்கள் குழந்தை குட்டிகளுடன் அலைவதைப் பார்க்கும்போது கண்ணீர் சொரிய வேண்டியதாயிருக்கிறது. எங்களுடைய தொகுதியில் 4, 5 கிராமங்களில் அவர்கள்தான் வசிக்கிறார்கள். நெசவாளர்கள் குறைகளை உடனே தீர்க்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் நிலம் சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இங்கு இருக்கும் முனிசிப்பல்களும் கர்ணங்களும் லஞ்சத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஏதேதோ செய்துவருகிறார்கள். இவைகளை (இந்த லஞ்ச ஊழல்களை) தடுத்த நிறுத்தமானும் இதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுமாறும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI N. GOPALA MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, land has hitherto been regarded as the monopoly of a few. But opinion in the world is changing fast and it is now fairly well established that no person has got a right to own vast tracts of land which he can neither cultivate nor attend to properly. Especially in India there is this land hunger because of our vastly growing population and the increasing unemployment among our people. It is therefore necessary that a good land reform policy must be

1-15
p.m.

[Sri N. Gopala Menon] [21st December 1953]

implemented by the Government. It is true that a policy is adumbrated in the Five-Year Plan. But each State has its own problems and in every State there are certain districts with their own special problems which must be tackled by the State. After all the Government must consider that revenue from land is a most important source of revenue. Madras State has got a debt of nearly Rs. 70 crores. If we look into it, we will find that every day we have to give nearly Rs. 50 thousand to Rs. 60 thousand by way of interest and repayment of loans. Madras State has a very big burden at the present moment. It is necessary that this great burden must be reduced to a large extent. I would therefore suggest that the Government should appoint a committee to go into the very complicated problem of land reform in this State and see that there is contentment in the land among the landed classes as well as among the peasantry. If this is not done, and if the Government simply bide their time, conceive in silence and secrecy a land reform policy and publish it overnight, there may be difficulties in the way. Public co-operation must be taken and a committee must be formed as early as possible to see that there is a good land reform policy for the State. Speaking of Malabar, I know that it is one of the districts in the State where land reform is absolutely essential. The land problem there is very complicated, as there is a clash of interests between the janmis and the tenants, the capitalists and the labourers and these will have to be solved. There is no use of shelving this problem. It must be faced with determination and a solution must be found which will be fair to all persons concerned. Already the lingering way in which the unfortunate Malabar tenancy legislation is going on for the last several years has made the people feel doubtful and hesitant about the outcome of the measure. It is therefore necessary that something must be done quickly which will satisfy the people. It is not merely that some people have got to be placated; what is fair and just has got to be done to all the people whether they are articulate or inarticulate, and whether representations are made to the Government or not. If the Government are imbued with this single object that justice must be done to both landlords and tenants, then a scheme can easily be evolved which will satisfy all the people.

1-20
p.m.

“ I request that those responsible for the tenancy legislation in Malabar should do it soon, lest conditions in Malabar should slip out of our hands, and it may become too late for us to do anything. Therefore, it is necessary that something must be done fairly well and that too fairly quickly, and also in a way that will satisfy all persons.

“ It is necessary that a suitable method must be adopted whereby a large number of people can be given land. There is, as I said, land hunger in the country, and there are enormous tracts of waste lands both in Malabar and in other districts. These lands can be distributed among the landless. Of course, there is the non-official *bhoodan* movement which is trying its best to see that lands are distributed among the landless. But the Government with their resources and initiative can do this much more

21st December 1953] [Sri N. Gopala Menon]

quickly and efficiently. As many hon. Members in this House have repeatedly said, there are waste lands, both private and Government, which can well be distributed among those who are landless. I am sure that the land revenue of the Government will increase by the distribution of these waste lands among the landless, and the landless people also will, to a large extent, be satisfied, because they will have lands to cultivate. One hon. Member referred to the Wynaad Colonization Scheme. I understand that a pittance of about Rs. 1,800 is given to a person to settle himself in a portion of Wynaad territory, to construct a house and to live therein. This amount is given to a person who has practically nothing to fall back upon. This is much too small an amount for any one to cultivate the land, improve and develop it, and also to have one's own house on the land to look after oneself and one's family. Where a hilly tract is sought to be developed, the Government must not be niggardly but be a little more generous in the amount they give. More generosity is not enough. The Government must see that the amount is properly spent, for I know that in a large number of cases in Wynaad, people have misapplied the money which the Government gave them. The money is given in such dribblets that it is sometimes of no use to persons on whom benefit is sought to be conferred. One has to take into consideration the several aspects of this question. I hope the Government will formulate a land revenue policy ere long, and see that some equitable adjustment of land is effected. Of course the Government will have to fix the ceiling and the floor levels of holdings and also the minimum extent of land from which a person cannot be evicted. These are all things regarding which I do not wish to enter into details. But I shall be happy if the Government will accept the suggestion to constitute a committee to go into this matter in detail. Especially in Malabar, something must be done quickly. If land reform is delayed, things may become worse in that unfortunate district of Malabar.

“ Sir, with these words I conclude.”

* SRI K. VINAYAKAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I shall not take much of the time of the House on reiterating the points emphasized by the hon. Mover of the cut motion. While agreeing with the issues raised by the hon. Member Mr. Kanaran, I have got to add the following. I also have given notice of a cut motion to the same Demand to urge the need for the postponement of the collection of kist to the next fasli year. The Government of Madras by their recent Ordinance have come to the aid of the agriculturists, because they realized that, due to the paucity of rains for the past six or seven years consecutively, the agriculturists had been put to great losses, and that they had been almost on the verge of starvation. There was no vegetation worth the name in the Chingleput district, with the result people took to unlawful means of eking out their livelihood. To the utter disappointment of some of us, agriculturists have taken to illicit distillation of liquor not because they like illicit distillation but because they could

[Sri K. Vinayakam] [21st December 1953]

not find any alternative means of livelihood. Then, Sir, the weavers, who were not accustomed to agriculture, have now taken to agriculture. They find it is not paying. Having all these things in the background, the Government of Madras were good enough to pass an Ordinance declaring a moratorium for the benefit of the agriculturists. But the Government have not taken sufficient care to ensure agricultural credit facilities in the absence of individual landlords in the mufassal coming to the succour of the agriculturists. The object of the moratorium may be good. But it does not serve the purpose of the agriculturist to the fullest extent. What is the situation created in the villages now? There are private money-lenders in villages (who are themselves landlords) and they have begun to think that it is useless to go to the aid of the small agriculturists for they do not know what the policy of the Government next year will be? The Government may extend the period of the moratorium. The position in the villages is not secure. So the money-lender does not come to the aid of small individual agriculturists and the landlord also does not come forward to help the agriculturists by way of supply of seeds, manure, etc. We crave the Government to consider the desirability of giving them additional agricultural credit facilities in the villages by starting more co-operative credit societies and by being more liberal in the grant of takkavi loans. The object of the Government is to aid agriculture. I would request the Government to be magnanimous enough and not to press the agriculturists to pay this year's kist in this year itself. I do not want that the Government should remit the kist totally. It is the right of the Government to collect the kist. But this year I request Government to postpone the collection of kist. I know the great hardships of the agriculturists in the villages. Just now rains have come, just now agricultural operations have begun, and just now they have gone to the paddy fields. They are going to harvest their crop in two or three months. If the Government should insist upon the collection of the kist this year, that will be a great hardship on the poor agriculturist. I know that the Government cannot go on without funds. I know that the Government cannot be a bankrupt Government for a long time. But all that I want is the postponement of the collection of kist to the next fasli year, which commences in April next. The Government can collect the kist then. Without this assistance, the passing of the Ordinance declaring moratorium will be nothing but a farce. I know I am using strong language. It is only lip sympathy that has been shown. It is only an eye-wash to tell the people that the Government are doing good to them."

1-30
p.m.

"Then, Sir, I come to another aspect of the question. With the very limited experience I have in the Legislature, I have found that the important question agitating our minds is the grant of poramboke lands to the landless poor. My pitiable experience with the Hon. the Minister for Land Revenue is this. I have approached him in connexion with some cases which could not be decided by the departmental authorities. In all those cases, I have found that the departments stick to the orders that they have

21st December 1953] [Sri K. Vinayakam]

already passed and no useful purpose is served by approaching the Hon. Minister in his room to reconsider the decision taken by his subordinate officers. If that is the attitude which the department should develop, woe unto us; no help could be rendered to the people.

“ Now, I want to point out how the Revenue department works as far as Chingleput district is concerned. In that district there are two very famous places, namely, Tirukkazhikundram and Mahabalipuram. These places attract tourists, luminaries and big men from other countries. Even big politicians and men in high positions all over India come to Madras and develop a fancy to visit Mahabalipuram. I do not grudge the facilities given to them. But what do the Revenue officials do? The Collector or the Tahsildar stationed in Chingleput accompanies such luminaries to Mahabalipuram with the result that the work of the Revenue department suffers to a great extent. Once a month we hold a meeting of the Food Committee or the Prohibition Committee and we find to our dismay that the Tahsildar and the Collector are absent. When we ask for an explanation, it is stated that the President of India has come down and the official has gone with him to Mahabalipuram. Sometimes it is said that some big man has come from another country and the net result is that the Collector or the Tahsildar, as the case may be, is invariably absent. I suggested even in my speech on the last budget that one more official might be posted, that he might be designated as the liaison officer who might be entrusted with this work, and that the legitimate duties of the Revenue official should not be jeopardised in the interests of the people. I reiterate it now also.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.”

* SRI K. VINAYAKAM :—“ Then, I shall continue my speech in the afternoon, Sir.”

DEPUTY SPEAKER :—“ No, I have given the hon. Member ample time. He wanted only two minutes and I have given him more than six minutes. The House will now rise for lunch.”

(After lunch—3 p.m.)

* SRI M. PALANIYANDI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று இந்த நில வருமானம் சம்பந்தமான மான்யத்தின் மீது பேசும்போது, நண்பர்கள் கொடுத்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிப்பதோடு, என் பேரிலுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையைப் பற்றியும் பேச விரும்புகிறேன்.

“ ரெவினியூ இலாகாவால் வசூலிக்கும் கிணறு மான்யத் திட்டத்தை உடனடியாக நிறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்.

“ நிலவரி வசூலைப்பற்றி பேசும்போது, அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டிலே எந்த முறையில் வரி வசூல் செய்ததோ, அதே முறையில் தான் இப்பொழுதும் வசூல் செய்யப்படுகிறது. சிறிய சிறிய விவசாயிகளிடமிருந்தும், ஏழை விவசாயிகளிடமிருந்தும் பழைய முறையிலேயே வசூல் செய்யப்படுகிறது. அவர்களுக்கு மேலும் மேலும் பாரம் அதிகமாக இருக்கக் கூடிய அதே நேரத்தில் பெரும் பணக்கார மிராசதார்களுக்கும், பெரிய

[Sri M. Palaniyandi] [21st December 1953]

நிலப் பிரபுக்களுக்கும் அதிக வரி விதிக்கப்படாமலிருக்கிறது. எழைமக்களிடமிருந்து தான் அதிக வரி வசூல் செய்கிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்கவேண்டும்.

“இந்தச் சபையில் பேசிய அங்கத்தினர்களெல்லோரும் தங்களுடைய இடங்களில் நில வரி வஜா செய்யப்படவேண்டுமென்றும், அங்கிருக்கும் மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்றும் கூறினார்கள். ஆனால், இந்த அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கையைப்பற்றி நிச்சயமாக இப்பொழுதிருக்கும் பொருளாதாரத்தினுடைய நிலைமையில் நாங்கள் சொன்ன காரியங்களையெல்லாம் செய்யவேண்டுமென்றால் அநேக கோடி ரூபாய் வேண்டியிருக்கும்.

“முதல் மந்திரி கனம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் ஒரு பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல், மத்திய அரசாங்கம் சுமார் 100 கோடி ரூபாய் வரையில் ராணுவத்திற்காகச் செலவு செய்வதை நிறுத்தி, இந்த நாட்டு மக்களின் சுபீட்சத்திற்காக, அவர்களுடைய நல்வாழ்வுக்காகச் செலவிடவேண்டுமென்ற கருத்தை நானும் வற்புறுத்துகின்றேன். நம் முடைய சர்க்கார் இது சம்பந்தமாக மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்தி, நம்முடைய ராஜ்யத்திற்குச் சரியான ஒரு பகுதியை வாங்குவதற்கான ஒரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்பொழுது தான் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயிகளுக்கு ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்தவர்களாகக் கருதமுடியும். இப்பொழுது இந்த ராஜ்யத்தின் வருமானத்திலிருந்து நாங்கள் சொல்லும் காரியங்களையெல்லாம் செய்யமுடியாது.

“எதோ சட்டசபைக்கு வந்து, அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய தொகுதியிலுள்ள மக்களுடைய குறைகளையும் கஷ்டங்களையும், அந்தப் பிராந்தியத்தில் சர்க்கார் செய்யவேண்டிய திட்டங்களைப்பற்றியெல்லாம் சர்க்காருக்குச் சொல்லுகிறோமேயொழிய, நாம் திரும்பிச் சென்ற பிறகு, அந்தப் பிரச்சனைகள் ஏதாவது கவனிக்கப்பட்டதா என்று பார்த்தால், ஒன்றும் இல்லை என்று தான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, பொருளாதார அடிப்படையே மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களிடமிருந்து சரியானபடி வரி வசூல் செய்து, சிறு சிறு விவசாயிகளுக்கு வரியைத் தள்ளுபடி செய்வதற்கு வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“தக்காலிக் கடன் என்ற பெயரால் விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கப் படுகிறதானது, சாதாரணமாக ஒரு ஜில்லாவுக்கு 50 ஆயிரம் ரூபாய், அல்லது 60 ஆயிரம் ரூபாய் என்று ஒதுக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தாலுகாவுக்கும் சுமார் 10 ஆயிரம் அல்லது 20 ஆயிரம் என்று ஒதுக்கப்பட்டால், யாருக்கென்று அந்தத் தொகையை கொடுக்கமுடியும்? அந்தத் தொகையும் வசதியுள்ள பெரும் மிராசுதார்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிறதேயொழிய எழை விவசாய மக்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த நில மதிப்பை வைத்துக்கொண்டு நிலத்தின் விலையை பரிசீலிப்பதால், கூட்டுறவு பாங்குகள், நில ஆடமான பாங்குகள் போன்றவற்றில் ஸ்டீடிபிகேட் எடுத்து கடன் வாங்கும் வசதி சரியாக இல்லை. ஆகவே, எழை விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய கடன் வசதி கிடையாது. தக்காலிக் கடன் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்படுவதைத் தவிர்த்து, எழை மக்களுக்கு கூட்டுறவு பாங்கி மூலமாக கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும். நல்ல முறையில் இந்த ராஜ்யத்தில் உணவு உற்பத்தி ஏற்படவேண்டுமானால், எழை எளிய விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய கடன் வசதி போன்ற வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்கான ஒரு இயந்திரத்தை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

“இன்னும் கிராமங்களில் பட்டாக்கள் மாற்றப்படாமல் இருப்பது ஒரு பெரும் பிரச்சனையாக இருக்கிறது. கணக்குப் பிள்ளை, முன்சிப் முதல் மேல் அதிகாரிவரையில் முன்பிருந்த அமைப்புதான் இன்றும் இருக்கிறது. கணக்குப் பிள்ளையைக் கேட்டால், அவருக்கு ஏதாவது தொகை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். அவர்கள் இன்று 20 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு குடும்பத்தை நடத்த முடியாமல் இருக்கிறார்கள். கிராம அதிகாரிகளை முழுநேர ஊழியர்களாகவோ, அல்லது மரியாதைக் குரியவ

21st December 1953] [Sri M. Palaniyandi]

ராகவோ இன்று அரசாங்கம் கருதாத காரணத்தினாலும், அவர்கள் சம்பளத்தில் இன்று காலத்தள்ளமுடியாமல் இருக்கிற ஒரு காரணத்தினாலும், ஆயிரக்கணக்கான பட்டாக்கள் மாற்றப்படாமல் இருக்கின்றன இதனால், விவசாயிகள் கடன்வாங்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டுக்கு சய ராஜ்யம் வந்துவிட்டது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம் ; ஆனால், அதே நேரத்தில் இம்மாதிரியான தொந்தரவுகள் மக்களுக்கு இருப்பதனால் சயராஜ்யம் கிடைத்ததனுடைய வாசனையுடைய அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. பட்டா மாற்றப்படவேண்டிய விஷயம் உடனடியாக கவனிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ இந்த ராஜ்யத்தில் புரம்போக்கு நிலங்களிருப்பதை சர்வே செய்ய வேண்டும். அப்படிச் சர்வே செய்யாததின் காரணமாக இன்றைக்கு எந்த அளவு புரம்போக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. ஹரிஜன மக்களும் ஆதித் திராவிட மக்களும் தங்களுக்கு நிலம் வேண்டுமென்று அரசாங்கத்திற்கு மனுச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி மனுச் செய்துகொண்டிருந்தும் பாதை புரம்போக்கு, ஓடைப் புரம்போக்கு என்றெல்லாம் காரணமாகாட்டி தட்டிக் கழிக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால், அதே சமயத்தில் கிராமங்களிலுள்ள நல்ல வசதியுள்ளவர்கள் பணத்தைக் கொடுத்தோ தங்களுடைய செல்வாக்கைக் கொண்டோ வாங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். பல கிராமங்களில் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்கள் விலத்திரைமுள்ள ஏரிகள் இருக்கும் ; ஆனால், தண்ணீர் தங்காது. அவைகளையெல்லாம் வசதியுள்ளவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால், நிலங்கள் நிச்சயமாக சர்வேசெய்யப்பட்டு, அங்கிருக்கும் ஏழை மக்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு வழி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ கடன் ஒத்திவைப்பு அவசரச்சட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், அங்கிருக்கும் லேவாக்ரெவீக்காரர்கள் கடன் கொடுப்பதை நிறுத்திவிடுகிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குக் கொடுபடவேண்டிய கடனையும் விவசாயிகள் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தக் கடன் ஒத்திவைப்பு அவசரச்சட்டம் உண்மையாக விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கவேண்டுமென்றால், கூட்டுறவு சொசைட்டிகளுக்குக் கொடுபடவேண்டிய கடனும் ஒத்திவைக்கப்படவேண்டும்.

“ 1949-வது ஆண்டிலே கிணறு வெட்டுவதற்காக மான்யம் கொடுப்பதற்கு ஒரு திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஒவ்வொரு கிணறு வெட்டுவதற்கும் 300 முதல் 500 ரூபாய் வரையில் கொடுத்தார்கள். மான்யம் வாங்கிய விவசாயிகள் அந்தப் பணத்தைக்கொண்டும், தங்களுடைய பணத்தை போட்டும் கிணறு வெட்டுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் 24 அடி, 22 அடி என்று அவர்கள் சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் வெட்டுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் மான்யத்திட்டத்தின் பிரகாரம், முழு ஆழமும் வெட்டாத ஒரு காரணத்தினால், அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட அந்த மான்யத் தொகையை திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் ரெவினியூ அதிகாரிகள் தாக்கீது அனுப்புகிறார்கள். ஏழை விவசாயிகள் அந்தப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் ; ஏனென்றால், அந்தப் பணத்தை அவர்கள் ஏற்கனவே கிணறு வெட்டுவதற்காக உபயோகப்படுத்தி விட்டார்கள். இம்மாதிரி அவர்கள் வாட்டி வதைக்கப்படுகிறார்கள் என்று கனம் நிதி அமைச்சர், நிலவரி அமைச்சர் அவர்களிடம் பல தடவை சொல்லியிருக்கின்றேன். ஆகவே, கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களை இந்த கிணறு மான்ய திட்டத்தின் காலத்தை ஒத்திப்போடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தார் உணவு உற்பத்திக்காகவும், இன்னும் முன்னேற்றத்திற்கான பல திட்டங்களைப் போட்டும் பணத்தை ஒதுக்கியிருக்கிறது. ஆனால், இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் கிணறு மான்யத்திட்டம் சம்பந்தமாக அலட்சியமாக இருப்பது வருந்தத்தக்கது. ஆகையால் கனம் மந்திரி அவர்கள் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து பெரும் மான்யத்தை இந்த ராஜ்ய மக்களுக்குக் கொடுத்து கிணறு மான்யத்தை ஒத்திவைக்கவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.”

[21st December 1953]

3-10
p.m

* SRI K. R. NALLASIVAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரேபணையை ஆதரிக்கின்ற முறையில் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகின்றேன். அதாவது, இன்றைக்கு நிலவரியை வசூல் செய்யக் கூடிய இயந்திரம் இருக்கிறதே இது மிகவும் நம்முடைய இயந்திரம். ஒரு காலத்தில் வெள்ளைக்காரர்கள், அன்னியர்கள் நம்முடைய தேசத்தை ஆண்டு வந்தார்கள். நம்முடைய தேசம் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரும் கூட நிர்வாக அரசியல் நல்லமுறையில் அமைக்கப்படவில்லை. அதன் காரணமாக காங்கிரஸ் அரசாங்கம் பிரமாதிமமாக ஒன்றும் சாதித்து விடாவிட்டாலும் அவர்கள் செய்யும் ஒரு சில நல்ல காரியங்களும் எந்தவிதமாகவும் ஜனங்களுக்குப் பயனற்றுப்போய்விடுகிறது.

“ கிராமங்களிலே கணக்குப் பிள்ளைகளும், குறிப்பாக மணியக்காரர்களும் தான் அக் கிராமத்தின் அதிகாரியின் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு மணியக் காரர் ஒரு ஹிட்ஸ். அவர்கள் எந்த சட்டத்திற்கும் கட்டுப்படவார்களாக இல்லை. அவர்களிடத்திலே எவ்வளவு பெரிய சட்டம் போட்டாலும் சரி அது அவர்களை பாதிக்கவோ அடக்கியோ விடாது. அவர்களுடைய கொடுமை மக்களை ஒன்றும் பாதிக்கக்கூடாது. அதற்கு ஒரே வழி நிலவரி வசூல் செய்யும் பொறுப்பை கிராமப் பஞ்சாயத்துகளிடம் விட்டு விட்டு கிராம மணியகாரர் முறையையே ஒழித்துக்கட்டவேண்டும். அப்பொழுதுதான் காந்தியின் கனவுகள் நனவாகும்.

“ அடுத்தபடியாக, கிணறு வெட்ட மானியம் கொடுத்தது. இம்மானியம் சீக்கிரத்தில் கிடைப்பதில்லை. இதை வாங்குவதிலே கிராம மக்கள் பட்ட அல்லலை இவ்வளவு என்று சொல்லமுடியாது. அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. அதை வாங்குவதற்கு மக்கள் பல தடவை அவர்களிடத்திலே நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. அம்மாதிரி நடப்பதிலேயே அவர்களுக்கு ஏராளமான செலவாகிறது. இம்மாதிரி ஏராளமாக அல்லல்பட்டு வாங்கும் பணத்தில் பெரும் பகுதி அங்குள்ள சிலருக்கும், மற்றும் இதர செலவுகளுக்கும் கொடுக்க வேண்டி நேருகிறது. இக்கஷ்டங்களை எல்லாம் உண்டு பண்ணுபவர்கள் கிராமத்திலுள்ள மணியக்காரர்கள். இதை சர்க்கார் உணர வேண்டும்.

“ ஏழை விவசாயிகள் இன்றுள்ள நிலையில் மேலும் கடன் வாங்குவதற்கோ பயிரிடுவதற்கோ முடியாத நிலையில் இருக்கின்றனர். இப்போதே பெரும்பாலோர் பெரும் கடனுக்குள்ளாகி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இச்சமயத்தில் நம் மதிப்பிற்குரிய கனம் ராஜாஜி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் தற்சமயத்திற்கு ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஓரளவு பெரிதும் உதவியாகவே இருக்கிறது. அவர்கள் இன்னும் குறைந்தது ஒரு வருஷத்திற்காவது இத் தொல்லையிலிருந்து விடுபட்டிருப்பார்கள். அந்த வகையில் நாம் ராஜாஜி அவர்களை பாராட்டவேண்டும். அப்படியிருந்தும் இன்றைக்கு பெரும்பாலும் விவசாயிகள் இன்னும் கஷ்டப்படக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். ஓரளவு சிறு நன்மை ஏற்பட்டதே யொழிய இதனால் பூரண நன்மை அவர்களுக்கு உண்டாகவில்லை. ஆகையால் அரசாங்கம் இந்த விவசாயிகளின் விஷயத்தில் இன்னும் ஆக்கரை காட்டவேண்டும்.

“ இப்பொழுது பூமிதான இயக்கம் நடைபெறுகின்றது. இது விவசாயிகளின் உரிமையை வற்புறுத்தி பலரிடமிருந்து நிலங்களை வாங்கி ஏழைகளுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. இதனால் நாட்டில் விவசாயிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் ஓரளவு வாழ்க்கைத் தரத்தில் முன்னேற்ற இயலும். மக்களிடையே தேசப்பக்தியும் ஓரளவு வளரும். இன்றைக்கு நாட்டிலே, மக்களிடையே தேசப்பக்தியை வளரச் செய்ய மிகவும் பாடுபட வேண்டும். இதுவே நம் நாட்டை பாதுகாக்க உதவியாக இருக்கும்.

“ நாட்டு மக்களிடையே தேசப்பக்தி வளர்க்க வேண்டுமென்ற குறைந்த பட்ச எண்ணத்தோடாவது சட்டசபையில் திருத்தங்கள் செய்யவேண்டும். இதனால் எதிர்க்காலம் சமீபசமாக இருக்கும். ஆகையால் சட்டசபையிலுள்ள எந்தக்கட்சிக்காரராயிருந்தாலும், ஆட்சியில் உள்ளவர்களும், அல்லாதவர்

21st December 1953] [Sri K. R. Nallasivam]

களும், பிறரும் பூமிதான இயக்கத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக்கொடுக்கும் நிலங்களுக்கு குறைந்த அளவிலாவது அல்லது ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் பீஸ் இல்லாமலாவது அந்தந்த விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கும் நிலங்களை பிரித்துக்கொடுக்க நாம் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அவ்வாறு சட்டம் செய்தால் மட்டும் முன்னேறிவிட முடியாது. உடனடியாக நிலச் சீர்திருத்த சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். இந்த நிலையில் என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்த மட்டில் நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் சில பிரதேசத்தில் பருவமழை பெய்யாது போய் விட்டது. அங்குள்ள விவசாயிகள் கூட்டுறவு பாங்குகளில் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். தவிர தனிப்பட்டவர்களிடம் வேறு கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவுக்கிடையில் அரசாங்கத்திற்கு வேறு வரி செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களால் வாங்கிய கடன்களையும், பிறரின் ஒத்தாசையைக்கொண்டு செய்தவைகளையுமே திருப்தி செய்யலோ, கொடுக்கலோ இயலாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந் நிலையில் அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு வரி கட்ட இயலாமல் மிகவும் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகையால் இச் சமயத்தில் அரசாங்கத்தார் விவசாயிகளை இப்போது உடனே வரி செலுத்தும்படி தொந்தரவு செய்யாமலிருந்தால் அவர்கள் தற்சமயம் பெய்திருக்கும் ஓரளவு மழையில் வாழ்க்கைத் தரத்தில் முன்னேற முடியுமென்று கூறலாம். இப்பொழுது பெய்திருக்கும் மழையினால் இவ்வாண்டு தங்கள் நிலங்களை நன்கு பயிரிட்டு நல்ல மகசூல் கண்டு அதனால் வரும் லாபத்தைக்கொண்டு அடுத்த ஆண்டு அவர்களால் வரி கட்ட வசதியாக இருக்கும். அதற்கான சலுகைகளை அரசாங்கத்தார் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை ராஜாஜி அவர்கள் செய்து அவர் ஆட்சி காலத்திலேயே நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வருவார் என்று நினைக்கிறேன். இதற்கான நடவடிக்கைகள் உடனடியாக எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

* SRI G. GOVINDAN :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது 3-20 p.m. கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் நில வருமான கோரிக்கையை ஆதரித்து சில வர்த்தகர்கள் பேசப் பிரியப்படுகிறேன். இப்பொழுது நிலவரி பழைய முறையில் தான் வசூலிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த நிலவரியை வாங்கித்தான் நமது சர்க்காரை நடத்த வேண்டியது அவசியம் என்று எல்லோரும் அறிந்ததே. சர்க்காரை நடத்த வேண்டும் என்றால் மழை நன்றாகப் பெய்யவேண்டும். மழை இல்லாவிட்டால் கஷ்டப்பட வேண்டியதுதான். இதை சர்க்கார் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். மழை இல்லாத கஷ்டத்தோடு மற்றொரு இடஞ்சுல்கூட இருக்கிறது. அதாவது இந்த வெள்ளாட்டின் கஷ்டம். கிராமங்களில் சிலர் வெள்ளாட்டை வைத்துக் கொண்டு கிராமங்களிலும் மலைப் பிரதேசம் இல்லாத இடங்களிலும் தொந்தரவு கொடுத்து கொண்டு வருகிறார்கள். இதை நமது சர்க்கார் கொஞ்சம் கவனித்து அதற்கு வேண்டுவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

“அடுத்தபடியாக ஐந்து வருஷ திட்டத்திற்கு வேண்டிய நீர்பாசன வசதிகள் செய்வதற்காக பல திட்டங்களைத் தயார்செய்து இப்பொழுது அவைகளை அமுல் நடத்தப் போகிறார்கள். அதன் கீழ் அமராவதி நீர்தேக்க் திட்டத்தையும் இன்னும் பல திட்டங்களையும் அதன் கீழ் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வைகை நீர்தேக்க திட்டமானது எங்கள் கீழ் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் பெரும் அளவிற்கு பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. நாங்கள் அதைப்பற்றி தூது வந்து சொன்னாலும் அதை கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த வைகை நீர்தேக்க திட்டம் யாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதைப்பற்றி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். இந்த வைகை திட்டமானது பாண்டியன் காலத்திலிருந்து ஆரம்பித்த பிறகு ரெகுநாத சேதுபதி மன்னன் காலத்தில் கிளப்பி இருக்கிறார்கள். இந்த நீர்த் தேக்கம் கட்ட வேண்டிய காரணம் என்னவென்றால் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் மதுரையிலிருந்து சுமார் 80 மைலுக்கு கிராமங்களில் மழை காலத்தில் தண்ணீர் நிலங்களில் தேங்கி

[Sri G. Govindan] [21st December 1953]

கிழக்கில் உள்ள நிலங்களை அழித்து இடித்து விடுகிறது. அதனால் அந்த தண்ணீர் சேதமாகாமல் இருப்பதற்காக இந்த அணைக்கட்டை கட்ட வேண்டும் என்று திட்டம் தயாரித்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்தார்கள். அதன் பின்னர் வெள்ளைக்காரர் ஆட்சி காலத்தில் பெரியார் நீர்தேக்கத்தைக் கட்டினார்கள். அப்பொழுதிருந்த வெள்ளைக்காரர் பிஷ்ரதுரை இதை ஆட்சேபித்து அரசாங்கத்துடன் எதிர்த்துப் போராடினார். அப்பொழுது அவருடைய கேஸ் தோற்றுப் போய்விட்டது. இந்த திட்டம் அவர்கள் காலத்தில் நமது ஊங்கிரஸ் சர்க்கார் 1947-ம் வருஷம் சுதந்தரம் கிடைத்த பின் எடுத்துக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றவேண்டும் என்று சிந்தித்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய யற்சியும் செய்தார்கள், பிறகு அப்பொழுது மராமத்து இலாகா மந்திரியாக இருந்த கணம் பக்தவத்சலம் அவர்கள் காலத்தில் 1949-ம் பரமக்குடியில் கூட்டத்தைக் கூட்டி இதைப் பற்றி பரிசீலித்து ராமநாதபுரம் ஜில்லா கீழ் பக்கத்தில் இது பாதிக்கப்படுகிறது ஆகையால் இதைக்கொஞ்சம் கவனித்துச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டோம். அதை அவர் கவனிப்பதாகச் சொன்னார். பின் ஒன்றும் செய்யவில்லை. சுமார் இருந்துவிட்டா. இப்பொழுது இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்ற ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றுள்ள மராமத்து இலாகா மந்திரி கணம் சேதுபதி ராஜா அவர்கள் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவாசிகளை எந்த விதத்திலும் இந்தத் திட்டம் பாதிக்காது திருப்பத்தூர் சிவகங்கை பிரதேசங்கள் சௌகரியமடையப் போகிறது என்று சொல்லி ஒரு அறிக்கை விட்டார். அதை நாங்கள் நம்பிக் கொண்டிருந்தோம். பிறகு ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரி அவர்கள் இதனால் மதரை ராமநாதபுரம் வாசிகள் நன்மை பெறப் போகிறார்கள், ஆகையால் இதற்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் கிடையாது என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு சந்தோஷம் கொண்டிருந்தோம். இப்படி இருக்கும்போது நான்கு நாட்களுக்கு முன் மதுரை மெம்பரான கணம் தினகரசாமி தேவர் பேசும்போது இந்த அணையைக் கட்டுவதால் அரசாங்கத்தை நாங்கள் பாராட்டுகிறோம். திருமங்கலம் பக்கம், அங்குள்ள கன்னர்கள் முதலியவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மையைச் செய்வதற்காகத் தான் இதைக் கொண்டு வந்தார்கள், அதற்கு அரசாங்கத்தை பாராட்டுகிறோம் என்று சொன்னார். மற்றும் அந்த வைகைத் திட்டத்திற்கு வேண்டிய கால்வாய் வெட்டுகளுக்கு ஆயிரம் பேர்களை அழைத்து வந்து கூலி இல்லாமல் வெட்டிக் கொடுக்கிறோம் என்றும் சொன்னார். இந்த வைகைத் திட்டத்தைப் பற்றி பேசாமல் இருக்கலாம் என்றிருந்தேன். ஆனால் அவர் பேசிய பிறகு அதைப் பற்றி பேசவேண்டும் என்று பேச முன்வந்தேன். அவ்விதம் பேசுவதற்கு கணம் தினகரசாமி தேவர் சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு அவரை நான் பாராட்டுகிறேன். நான் இப்பொழுது ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த நீர்த்தேக்கத்தின்கீழ் இராமநாதபுரம் ஜில்லா முதலிய இடங்கள் பாதிக்கப்படுமானால் அங்கிருந்து வரக்கூடிய நிலவருமானம் குறையத்தான் செய்யும் என்பதை சர்க்காருக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். காரணம் கீழ் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள 80 மைல் நீளத்திற்கு விவசாயத்திற்கு தண்ணீர் வகை செய்யாமல் ஏற்கெனவே இருக்கும் எங்கள் ஜில்லாவிற்கு தண்ணீர் இல்லாமல் திருமங்கலத்திலுள்ள புஞ்சை நிலங்களை நஞ்சை நிலங்களாக்குவது சரியல்ல. இது எப்படி இருக்கிறது என்றுல் ஏற்கெனவே பகிக்கிறது என்று அழுது கொண்டிருக்கும் பிள்ளைக்கு பால் கொடுக்காமல் இனிமேல் பெறப்போகும் பிள்ளைக்கு பால் உற்பத்தி செய்கிறோம் என்று சொல்லுவது போல் இருக்கிறது. இதில் இந்த மாதிரியான தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன. பரமக்குடியிலுள்ள பல பஞ்சப் பிரதேசங்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கும் என்றும் நம்பி இருந்தோம். இன்றைய தினம் ஸ்ரீமான் ராஜாராம் நாயுடு அவர்கள் பல காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். இந்தத் திட்டத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். உதாரணமாக பரிமாறுகிறவர்கள் நம்மவராக இருந்தால் தான். கடைசி பந்தியிலிருந்தாலும் பரவாயில்லை. 14-10-1953-ல் கணம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒரு அறிக்கை விடப்பட்டதற்கு ஆட்சேபித்து நாங்கள் ஒரு அறிக்கை கொடுத்தோம். அதற்கு ஒரு மாதம் சென்ற பிறகு ஒரு பதில் கிடைத்தது. என்ன கிடைத்தது? இந்த வைகை நீர்த்தேக்கத் திட்டத்தை அங்குள்ள ஏம்.

21st December 1953] [Sri G. Govindan]

எல். ஏ-க்களைக் கேட்டுக் கலந்தகொண்டு செய்கிறோம் என்று சென்னூர். ஆனால் இப்போழுது இரண்டு மாதங்களாகிறது ஏறக்குறைய இன்றைக்குப் இன்னும் 15 நாட்களுக்கெல்லாம் கல்நாட்டு விழா ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள். எந்தவிதமாக செய்யப்போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. நில வரி அவசியம்தான்; அந்த நிதியின் பேரில்தான் சர்க்கார் நடக்கிறது என்பதை மக்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு ஆபத்து இருக்கிறது. ஆனால் மதுரையிலிருந்தும், ராமநாதபுரத்திலிருந்தும் வரி வசூலிக்கப்படும் என்று நினைத்தால் மக்களுக்கு நன்மை செய்கிறதா இத்திட்டம் என்பதை யோசிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் அரசாங்கக் கட்சியாக இருந்தபோதிலும் எனக்கு பாதகம் வரும் என்று நினைத்தால் அதை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியது தான் என்னுடைய கடமையாக இருக்கிறது. இன்னும் ஒன்றை குறிப்பிட்டுப் படுத்த விரும்புகிறேன். சர்க்காரிலேயே இந்த முறையைச் செய்தால் பக்கத்தில் வரி வசூல் செய்வது முடியாது. மற்றொன்றிற்கு சந்தோஷப் படுவதாக கனம் தினகரசாமி தேவர் சொன்னார். உசிலம்பட்டி முதலிய இடங்களிலுள்ளவர்களுக்கு இப்பொழுது பத்து லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப் படுகிறது. ஒரு வருஷத்திற்கு அது இன்மேல் லாபம் என்று சொன்னார். அது மட்டும் அல்லாமல் பல நன்மைகளும் ஏற்படும் அதற்கு சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன், என்னுடைய தொகுதி மக்களும் அதைப் பாராட்டுகிறார்கள் என்றும் சொன்னார். ஆனால் அதனால் இடஞ்சல் இருப்பதை அவர் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நமது சென்னை அரசாங்கத்தில் ஐந்து வருஷ திட்டத்தில் எவ்வளவு நீர்த் தேக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொன்றையும் பரிசீலனை பண்ணவேண்டும். ஆனால் மதுரையில் எடுத்துக் கொண்ட நீர்த் தேக்கத்திற்கு மட்டும் ஆட்சேபணை வரவேண்டிய காரணம் என்ன. அந்தத் தொகுதி எம். எல். ஏக்களைக்கலந்து கொண்டு என் முடிவுசெய்யக்கூடாது? அந்த மனப்பான்மை என் சர்க்காருக்கு உண்டாகவில்லை? ஒன்றைமட்டும் நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எங்கள் தொகுதி எம்.எல்.ஏக்களைக் கலந்து சிந்தித்து எல்லா விதமும் பிரயோசனப்படுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கண்டிப்பாக கிளர்ச்சிக்கு இடம் உண்டாகிறது. அதை அரசாங்கம் உணரவேண்டும். எங்கள் தொகுதி மக்கள் கிளர்ச்சியைச் செய்வதற்கு ஒரு காரணம் உண்டாவதாக இருந்தால் அது பொம்பலும் வருந்தத் தக்க விஷயம் தான். ஏன் இதை திரும்பத் திரும்பத் சொல்லுகிறேன் என்றால் அந்த பக்கத்திலுள்ள மக்கள் இதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நானும் மாண்புமிகு எம்.எல்.ஏ. கனம் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்காரும் அவர்களிடம் தூது வந்துவுடன் ராஜாஜி அவர்கள் 'என்னைப் பார்க்க வேண்டியது அவசியம் இல்லை, மாமரத்து மந்திரியைப் பார்த்தால் போதும்' என்று சொன்னார். நாங்கள் 4, 5 தினங்கள் டுன்பாகவே அவருக்கு ஒரு தந்தி கொடுத்து நாங்கள் வருகிறோம் என்று சொன்னோம். அப்படி இருந்தும் எங்களுக்கு அந்த விதமாக பதில் சொல்லிவிட்டார். மக்களுடைய பிரதிநிதியாகிய எம்.எல்.ஏக்களுக்கே இப்படி இருந்தால் சாதாரண மனிதர்கள் எப்படி அவரைக் காணமுடியும் என்பதைச் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது அதனால் மக்களுக்கும் காங்கிரஸ் எம்.எல்.ஏக்களுக்கும் மனக் கசப்பு ஏற்படுகிறது. இது என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம். ஆகவே இந்த நீர்த் தேக்கத்தைக் கட்டும் முன்பு அந்தத் தொகுதி எம்.எல்.ஏக்களை கலந்து வேண்டியன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்."

* SRI S. P. THANGAVELU :—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 3-30
இந்த ரெவினியூ மான்யத்தின்மீது பிரேரேபித்துள்ள வெட்டுப் பிரேரேணையை p.m.
ஆதரிக்கின்ற வகையில் நிலச் சீர்த்திருத்தம் சம்பந்தமாக இரண்டொரு
வார்த்தைகள் சொல்ல நான் விரும்புகின்றேன்.

"சிறிது காலமாக, கிராமப் பக்கங்களிலுள்ள விவசாயிகளெல்லாம் தங்களுடைய குறைகளைப் போக்கிக்கொள்வதற்கான ஒரு நிலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டத்தை சர்க்கார் கொண்டுவரும் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த சர்க்கார் வந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கடந்த பிறகும்

[Sri S. P. Thangavelu] [21st December 1953]

இன்னும் நிலச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக யாதொரு நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இது சம்பந்தமாக மக்களிடையே இன்று ஒரு பெரும் கிளர்ச்சி நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகின்றது.

“தஞ்சை ஜில்லா சம்பந்தப்பட்டமட்டில் அந்த ஜில்லாவில் நடந்த பெரும் கிளர்ச்சியின் காரணமாக, ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் சர்க்கார் ஒரு அவசரச் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அதே மாதிரி மற்ற ஜில்லாக்களிலும் கிளர்ச்சி நடத்தித்தான் தங்கள் குறைகளைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நிலையில் மக்கள் இன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் இருந்த அதே சூழ்நிலைதான் மற்ற ஜில்லாக்களிலும் இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும் சர்க்காரின் பேரிலே ஒரு நம்பிக்கை வைத்திருப்பதன் காரணமாக, அவர்களுடைய குறைகள் தீர்க்கப்படாமலிருக்கிறது என்று நான் கருதுகின்றேன். அதனால்தான் அவர்கள் இதுவரையில் எந்தவிதமான கிளர்ச்சிகளிலும் ஈடுபடவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், சர்க்கார் அவர்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கு சீக்கிரம் நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று மக்கள் இன்னும் ஏதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மக்கள் சர்க்காரின் பேரில் ஒரு நம்பிக்கை வைத்துக்கொண்டிருப்பதை சர்க்கார் இன்னும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

“இந்தப் பிரச்சனையானது சர்க்காரின் பரிசீலனையில் இருந்துவருகிறது” என்று கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன் பேசியதாகப் பத்திரிகையில் நான் பார்த்தேன். இதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு முன்பாக, கிராமங்களிலுள்ள நிலையை நேரடியாக மக்களின் பிரதிநிதிகளின் மூலமாகத் தெரிந்து, அவர்களுடைய குறைகளை நன்றாக அறிந்து அதன் பிறகு அதற்குத் தகுந்த ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவர முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிற்கும் இப்போன்ற சட்டம் வரும் என்று அங்குள்ள ஏழை விவசாயிகள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் பெரிய நிலச் சவாந்தார்களெல்லாம் நிலங்களில் பயிர் செய்துகொண்டிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு அந்தச் சட்டத்தினால் எந்தவிதமான பலனும் ஏற்படாமல் போகவேண்டுமென்று திட்டமிட்டுக்கொண்டு, அவர்களாலானதைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்படுமே யானால், விவசாயிகளுக்கும் குத்தகைதாரர்களுக்கும் புதிய உரிமைகள் கிடைத்துவிடும். அந்த உரிமைகள் அவர்களுக்குக் கிடைத்துவிடாதபடி நிலச் சவாந்தார்கள் சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற இரண்டு வருஷ காலமாகவே, பெரும் பெரும் நிலச்சவாந்தார்கள் தங்களுடைய குத்தகைக்காரர்களை நிலங்களிலிருந்து அகற்றிவிட்டார்கள். அதனால், இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் குத்தகைதாரர்களாக இருந்த விவசாயிகளெல்லாம் கூலிகளாகத் தெருக்களில் அலையும்படியான நிலையில் இருக்கிறார்கள். இதே நிலைமை நீடித்துக்கொண்டிருக்குமேயானால், எப்படி நெசவாளர்கள் கூட்டிங் கூட்டமாக நூற்றுக்கணக்கில் கிராமங்களை விட்டு நகரங்களுக்கு பிச்சைக்காரர்களாக வந்துகொண்டிருக்கிறார்களோ, அதே போல் விவசாயிகளும் நகரங்களை நோக்கி புறப்பட்டுவிடுவார்கள். ஏதோ சட்டசபை அங்கித்தினர்களாகிய நாங்கள் அவர்களுடைய குறைகளை சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக எடுத்துச்சொல்லுகிறோம் என்று சர்க்கார் நினைத்துக் கொள்ளாமல், உண்மையாகவே விவசாயிகளுடைய நிலைமையை நேரடியாக அறிந்து அதைச் சீர்படுத்தவேண்டுமென்கிற அக்கரையின் காரணமாகக் கூறுகிறோம் என்று சர்க்கார் உணர வேண்டும்.

“நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு மீண்டும் நிலம் கிடைத்து அவர்கள் விவசாயம் செய்யும்படியான முறையில், மிராசதாரர்களைக் கட்டாயப்படுத்தும்படியான ஒரு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை சர்க்கார் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கு முன்பாகவே, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிற்குக் கொண்டுவந்த மாதிரி திருச்சி போன்ற மற்ற ஜில்லாவிற்கும் பொருந்தக் கூடிய முறையில் ஒரு அவசரச் சட்டத்தை சர்க்கார் பிறப்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். அவைதான் ஒரு அவசரச்சட்டம் பிறப்பித்து அவர்களுடைய குறைகளைச் சர்க்கார் போக்காவிட்டால், ஒரு பெரும் கிளர்ச்சி ஏற்படும்; விவசாயத் தொழிலாளிகளெல்லாம் நெசவாளர்களைப் போல் நூற்றுக்கணக்காக நகரங்களுக்குப் போய் பிச்சை எடுக்கக்கூடிய

21st December 1953] [Sri S. P. Thangavelu]

நிலைதான் ஏற்படும். இந்தமாதிரி அவசரச் சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு முன்பாக பெரும் பெரும் நிலச் சுவாந்தார்கள் தாங்களே நேரிலே சொந்தமாக விவசாயம் செய்யாத நிலங்களை விவசாயிகளுக்குக் குத்தகைக்கு விட வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தக்கூடிய ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். அதைச் செய்வதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“இரண்டொரு இடங்களில் தவிர, இப்பொழுது குத்தகைக்கு விட்டிருக்கின்ற நிலத்தின் விளைச்சலுக்கும், குத்தகைக்கும் சம்பந்தமில்லாத முறையில் குத்தகை வசூல் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். குத்தகைச் சீட்டில் ஒரு பங்கு என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டிருந்தாலும், இரண்டு பங்காக வசூல் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதுமாதிரி திருச்சி ஜில்லாவில் சில இடங்களில் நடக்கிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

“விவசாயிகள் தங்களுக்கு நிலம் தொடர்ந்து கிடைக்கும், அந்த நிலங்களில் தாங்கள் தொடர்ந்து பயிர் செய்யலாம் என்ற ஒரு நிச்சயமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். எந்த நேரத்திலும், எந்த வகையிலும் அவர்கள் நிலத்திலிருந்து அப்புறப் படுத்தப்பட்டுவிடுவார்கள் என்ற பயத்தோடு கூட விவசாயிகள் இருந்தகொண்டிருந்தால், எப்படி உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியும்? விவசாயிகள் உழுது பயிர் செய்யக்கூடிய வகையிலும், அவர்கள் செய்த வேலைக்கு ஊதியம் கிடைக்கக்கூடிய வகையிலும் குத்தகை நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். அவர்கள் வேண்டுமென்றே தங்களையே குத்தகைத் தொகையைக் கொடுக்காமல் பல காலம் தவறு விதிக்கின்ற இந்தச் செயலைப்பொறுத்தமட்டில் அல்லாமல் நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தாத ஒரு நிலையையும் அவர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பும் அளிக்காவிட்டால், இவர்கள் நிலை இன்னும் மோசமாகத்தான் போய்விடும். இந்த மூன்று அம்சங்களையும் கொண்டு ஒரு அவசரச் சட்டத்தை உடனே பிறப்பித்து அங்குள்ள விவசாயிகளுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“முசிரி தாலுகாவில் ஒரு பெரிய ஜமீந்தாருக்கு நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் சர்க்காருடைய நிலங்களை அடமானம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலங்களெல்லாம் இருக்கக்கூடிய பகுதிகளிலுள்ள ஏழை விவசாயிகள் அம்மாதிரி ஜமீந்தாருக்கு அடமானம் செய்துகொடுக்கக்கூடாதென்று கூட்டங் கூட்டமாகச் ஸெட்டில்மெண்டு ஆபீசரிடம் சென்று ஆட்சேபனை தெரிவித்துங் கூட, பொருட்டுத்தாமல் அந்தப் பெரிய ஜமீந்தாருக்கு அவ்வளவு நிலங்கனையும் அடமானம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த அடமானத்தை ரத்து செய்து அந்த நிலங்கள் ஏழை விவசாயிகளுக்கு இனாமாக கொடுக்கப்படுவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“தரிசு நிலங்களை விவசாயிகளுக்கு பட்டா அளித்து நிலங்களை அடமானம் செய்வதற்குப் பதிலாக, அவர்களிடத்திலிருந்து நிலத்தின் பெறுமானத்தை வாங்கிக்கொண்டு அடமானம் செய்வது என்கிற கொள்கையை இப்பொழுது சர்க்கார் கையாளுகிறார்கள். நிலமில்லாத ஏழை விவசாயிகளிடத்தில் இம்மாதிரி பணம் வசூல் செய்யாமல், அவர்களுக்கு நிலம் அடமானம் செய்ய வேண்டும். இந்த விவசாயிகளுடைய குறைகளையெல்லாம் போக்குவதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டுமென்று விரும்பினால், கிராம மக்களுடைய குறைகளை நேரடியாகவோ, ஜனப்பிரதிநிதிகளின் மூலமாகவோ ஆங்காங்குள்ள குறைகளை விசாரித்தறிந்து, அதன் பிறகு ஒரு நல்ல சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். அவர்களுடைய குறைகளை நேரடியாக அறிந்து கொள்ளாமல் சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவார்களேயானால், அதை விவசாயிகளுக்கும் நன்மை ஏற்படாது. அந்தச் சட்டம் நன்றாக அமுல் நடத்தமுடியாத நிலை ஏற்படும். ஆகவே, உடனே ஒரு அவசரச் சட்டம் பிறப்பித்து விவசாயிகளின் குறைகளைப் போக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI S. VADIVELU :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இங்கு 3-38
கொண்டுவரப்பட்டுள்ள திருத்தப் பிரேரேபீணையே நான் ஆதரித்துப் p.m.
பேச விரும்புகிறேன். நிலச்சீர்திருத்தம் செய்வதாக பல ஆண்டுகளாக

[Sri S. Vadivelu] [21st December 1953]

மக்களிடத்திலே சொல்லி ஒட்டு வாங்கி வந்த இந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே மக்களுக்கு ஏதாவது சுபிட்சமாக வாழ்வழி வகுத்து தந்ததா? ஒரு விதமான நன்மையும் ஏற்படவில்லை. இதுவரையில் விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டதா என்றால் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. இல்லாத பத்திரிகையில் மாத்திரம் பத்தி பத்தியாய் விளம்பரம் செய்வதே தவிர நேரடி முறையில் ஜனங்களுக்கு நன்மையான காரியங்கள் செய்ததா அல்லது இனிமேல்தான் செய்யுமா என்பதைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“தஞ்சை ஜில்லாவில் பெரும்பாலும் விவசாயிகளே. அந்த விவசாயிகளிடம் உழ நிலம் இருக்கிறதா? இல்லையே. பெரும் பணக்காரர்கள் கையில்தான் லட்சக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. அப்படி வைத்துக்கொண்டு ஆட்டிவைக்கின்றார்கள் விவசாயிகளை. இப்படி வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் தான் நிலச்சொந்தக்காரர்களாகவும் ஏகபோக, உரிமை புடன் வாழ வசதி பெற்றவர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். அங்கு அலுப்பு நொறுங்கி பாடுபடக்கூடிய மக்களுக்கும், விவசாயத் தொழிலாளிகளுக்கும், ஆதி திராவிட பெருங்குடி மக்களுக்கும் சொந்தமாக பயிரிட ஒரு ஏக்கர் நிலம்கூட கிடையாது. இவர்கள் உழைத்து உழைத்து உருக் குலைந்து போகிறார்களே தவிர ஒருவித பயனும் அடைந்தாரில்லை. தங்கள் வாழ்க்கைத்தரத்தை ஓரளவு உயர்த்துவதற்காக தங்கள் மனைவி மக்களுடன் பட்டினியாலும், வறுமையாலும் உழைத்த மக்கள்தான் புதுவாழ்வு பெற 10 ஆண்டுகளாக ஒரு போராட்டம் நடத்தினார்கள். அந்தப் போராட்டத்தின் மூலமாக ஒரு சில சலுகை அடைய சட்டம் வந்தன. ஆனால் அந்தச் சட்டம் எப்படி அமுல் நடத்தப்படுகிறது? மிராஸ்தார்களை பாதகாக்கிறது. இது தானா ஜனநாயகம்? விவசாயிகள் நன்மைக்காக புதிய சட்டத்தை கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் கொண்டுவந்திருக்கிறார் என்றெல்லாம் பேசினார்கள், பேசுகிறார்கள். இதைப்பற்றி பரைசாற்றுகிறார்கள். விவசாய மக்களுடைய போராட்டம், ஒன்றுபட்ட கிளர்ச்சியை மறந்தாவிட்டக் காரணத்தினால் இது பற்றி பெருமையாகப் பேசப்படுகிறது. இன்று பெருமையாகப் பேசினாலும் நாளை காங்கிரஸ் கட்சி மக்கள் முன்னால் தலைக்காட்டமுடியாது. ஆகவே தஞ்சை சட்டத்தின் குறையானதான திருத்தியமைத்து 55 வாரமாகினாலும் கிடைக்க வழிசெய்தாகவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இன்று ஏழை விவசாயத் தொழிலாளிகளுக்கு ஒரு சில சலுகைகள் தான் காட்டப்படுகிறது. அந்தச் சலுகையைப் பெறவிடாமல் பிடுங்குவதும், கொடுமைப்படுத்தும் முறையில் வெளியேற்றுகிறார்கள் நிலப்பிடிக்கன். இப்படியே அவர்களின் போக்கு இருக்குமேயானால் கிளர்ச்சிக்குத் தூண்டு கோலாகும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சிறு நிலங்கள் வைத்திருப்பவர்களுக்கு வாழ்வே அழிந்து ஒழிந்து நிலப்பிரபுக்களின் கையில் நிலங்கள் மாறிக்கொண்டு வருகிறது. அதுமட்டுமல்ல. எவ்வளவோ பேர்கள் தங்கள் நிலங்களை அடமானம் வைத்துவிட்டு வட்டியையும் முதலையும் கொடுத்து நிலங்களை மீட்க முடியாத நிலையில் அவதிப்பட்டுக்கொண்டுதான் நிலங்களை விற்றுவிட்டு வாழ வழியில்லாமல் பல தொழில்களில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதை வற்புறுத்துகிறேன். இது போன்ற தீமைகள் வளரவிடாமல் நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டுமென்று பலமுறை வற்புறுத்தியும் சர்க்கார் செய்யத் துணியவில்லை. விவசாயிகளின் பஞ்சத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று சொல்லி இந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே ஜே. வி. குமரப்பா கமிட்டி, ராகவேந்திரராவ் கமிட்டி, சுப்ரமணியம் கமிட்டிகளைப் போட்டார்கள். இவர்கள் ஆங்காங்கே பேசும் பேச்சுக்களையும், ரிப்போர்ட்டுகளையும் பத்திரிகையில் பக்கம் பக்கமாகப் பிரசுரித்து, வெட்டி ஜம்பம் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்களே தவிர, நூற்றுக்கு 85 ஆக இருக்கும் விவசாய மக்களுக்கு எவ்வித சலுகையும் நன்மையும் ஏற்பட்டுவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்த கமிட்டியைப் போட்டேன், அந்தக் காரியத்தைச் செய்தேன் என்று மக்களை ஏமாற்றும் கண்துன்பு வித்தையாயிருக்கிறதே தவிர, வெறும் ஏமாற்று வித்தையா யிருக்கிறதே தவிர, வேறொன்றையும் காணமுடியவில்லை இந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியில். இதனால் நம் நாட்டில் மக்களிடத்தில் ஒன்று பட்ட கிளர்ச்சி வளர்ந்துகொண்டுதான் வருகிறது. இன்று இருக்கும் மந்திரி சபை மக்கள் முன்னால் செல்லவும், தலை நீட்டவும் முடியாமல் இருக்கிறார்கள். கனம் ராஜகோலாச்சாரியார் வந்த பிறகு நன்மை

21st December 1953] [Sri S. Vadivelu]

கிடைக்கும் என்று சிலர் எண்ணினார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆட்சி முறை வந்துதான் என்ன செய்துவிட்டது. புறம்போக்கு நிலம் 90 லட்சம் ஏக்கர்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றன. அந்த நிலத்தில் நிலமில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு அவர்களின் நன்மையை உத்தேசித்து ஏதாவது சலுகை காட்டப்பட்டனவா என்று கேட்கிறேன்.

“ விவசாயிகளுக்கு ஒரு வருஷக்கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் என்று வந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு 47 சதவிகிதம் உள்ள பண்ணை விவசாயிகள் சாகுபடி செய்கிற விவசாயிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தில் எந்தவித நன்மையும் காணப்படவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கும் இந்தச் சட்டத்தில் இடம் ஏற்படவழி செய்தாக வேண்டும். அப்படிச் செய்வதுதான் சிறந்தவழி என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். ஐந்தாண்டுவரையில் சட்டம் நீடிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இன்று ஏகபோக உரிமையுடன் வாழும் நிலப்பிரபுக்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகள் காட்டப்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்கு இந்தச்சட்டம் அன்வகிக்கக் கூடாது. இங்கே சிறு நிலச்சொந்தக்காரர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பல வழிகளில் நஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பரிபூரண உரிமை அளிப்பது பற்றி பெருமைப்படுகிறேன். பெரும் நிலப்பிரபுக்களுக்கு இந்தச்சட்டம் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

“ இந்தக் கடன் ஒத்திவைப்பு மசோதா 5,000 ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வரும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் சலுகை அளிக்காமல் வரிப்பணத்தை வசூலிக்கும்படி நம்புகிறேன். இதற்காக இந்த அரசாங்கம் சட்டத்தையும் திருத்தவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் கொண்டுவரப்பட்ட பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டம் என்ன நன்மையைச் செய்துவிட்டது. மிராஸ்தார்கள் போலீஸ் இலாகாவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இம்சை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். விவசாய மக்களை அடித்து சிறையில் தள்ளினால் சகலமும் அடங்கிவிடும் என்று நினைக்கிறது நமது சர்க்கார். மக்களை சிறையில் அடைத்துக்கொண்டேபோனால் இவர்களின் கதி என்ன ஆவது? ஆன் மாறுபட்டமேதவிர வேறென்ன நடக்கிறது இந்த ஆட்சியில்? இவைகளுக்குத்தான் பத்திரிகையில் அடிக்கடி விளம்பரம்.

“ புறம்போக்கு நிலங்களெல்லாம் கூட பெரியபெரிய நிலப்பிரபுக்களிடத்திலும் மடாதிபதிகளிடத்திலும் இருக்கின்றன. இந்த நிலத்தைப்பறிமுதல் செய்து நிலமில்லா ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் என்ன? விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய நிலப்பிரபுக்களையே பாதுகாக்கிறது இந்த சர்க்கார். கோவில் நிலம், புறம்போக்கு நிலம், அவர்களின் சொந்தநிலம் இவையாவும் அவர்கள் கையில் அடங்கியிருக்கின்றன. (நமது காந்திய) சர்க்காரில் இந்த நிலை நீடித்தகொண்டே போகிறது. சர்க்கார் உடனடியாக நிலச்சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ இன்றைக்கு தஞ்சை ஜில்லாவில் ஆதிதிராவிட மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். 100-க்கு 90 பேராக விவசாயிகளாக இருக்கும் மக்களுக்கு இப்படி யென்றால் இந்நாட்டின் நிலைமை என்னவாகும் என்று சபை யோசிக்கவேண்டும். ஆகவே, உடனடியாக சர்க்கார் தலையிட்டு புறம்போக்கு நிலங்களைப் புறம்பாடு செய்துகொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதின் மூலம் தான் நாட்டிலுள்ள பஞ்சத்தைப் போக்க முடியும் என்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன். இதன்மூலமாகத்தான் நாட்டில் பெரும்பான்மையான மக்கள் வாழமுடியும் என்பதை நான் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்துகிறேன். பஞ்சம், பசி, பட்டினி, கற்பு, திருட்டு, இவையனைத்தும் இந்த ஆட்சியில் நடந்துகொண்டு வருகிறது. ஏழைவிரும் கண்ணீர் உள்ளது துடிப்பு, அவர்களின் வயிற்றெரிச்சலும், குமுறலும் இவர்களை ஒரு போதும் விடாது என்று சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI T. GANAPATHY :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நண்பர் பழநியாண்டி கூறியதுபோல் கிணற்று மான்யத்தைப் பற்றி முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும். சில ஜில்லாக்களில் 18 அடி ஆழம் கிணறும், முழுதும்

[Sri T. Ganapathy] [21st December 1953]

தோண்டி தண்ணீர் இல்லாமலும், பாதியோடு தோண்டி விடப்படும், சிலர் இதற்காக ஆயிரம் இரண்டாயிரம் செலவழிக்கின்றனர். இப்படியிருக்கும் போது அதை அவர்களிடமிருந்து வசூலிக்க வேண்டுமென்பது நியாயமில்லை. ஆகையால் அதை விட்டு விடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“எனது தொகுதியில் ‘பழவூரில்’ முக்கியமாக மூன்று இனங்கள் இருக்கின்றன. மூன்றாம் எஸ்டேட்டுகள். (1) இனம் மகாதேவன்குளம், (2) மடப்புரம், (3) இனம் அடங்காரகுளம், அப்படியிருந்தும் சர்க்கார் அந்த இனங்கள் மீது ஒருவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. எஸ்டேட் டிரிப்யுனல் இனம் நிலம் என்று தீர்ப்புக் கொடுத்து சர்க்கார் நோட்டீபிகேஷன் மூலம் சர்க்கார் எடுத்தும் அங்குள்ள குடிகளுக்கு டட்டா கொடுக்கவில்லை. மூன்று வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. இனம் அடங்காரகுளத்தில் இனம் தார் கோர்ட்டுக்குப் போய் ரிவீவர் போட்டு குடிகளைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறார்கள். ரிவினியூ ஆபிசர்களும் போலீசாரும் இனம்தாருக்கு சலுகை காட்டுகிறார்கள். ஏனென்றால் நமது மந்திரிகள் மடாதிபதிகளோடும் இனம்தாரோடும் விருந்து சாப்பிடுகிறார்கள். இதனால் போலீஸார் போன்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு என்ன எண்ணம் உண்டாகும் என்றால் பெரிய பதவியில் இருப்பவர்களே இனம்தாரோடு குலாவும்போது நாமும் அவர்களிடம் நல்ல மாதிரியில் அதாவது அவர்களுக்கு உகந்தவாறு நடக்கலாம் என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. இன்று காலை கூட முதலமைச்சர் ராஜாஜி அவர்கள் பெரியார் வீட்டிற்குச் சென்று வந்திருக்கிறார். இதைப்போல் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு சலுகைகள் இந்த சர்க்காரில் கிடைக்கிறது. ஏன் நாமும் கம்யூனிஸ்டு ஆகி விவசாயிகள் குறையை சொல்லக்கூடாது என்று தோன்றுகிறது.

“இனம் குடிகளை இனம்தாருக்கு வரி கொடுக்க வேண்டாமென்று சர்க்கார் உத்தரவு போட்டது. ஆனால் அவர்கள் சூழ்நிலைகளை கவனிக்கும் போது இப்பொழுது இனம் கோர்ட்டுக்காக ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவழித்து விட்டார்கள். தாலி முதற்கொண்டு விற்பனை விட்டது. அவர்களுடைய கிராமங்களிலே சென்று பார்த்தால் இதன் உண்மை நன்கு விளங்கும். எங்கும் ஒரே பஞ்சம், பசி. ஒவ்வொரு விவசாயியும் இப்பொழுது பிச்சை எடுக்கும் நிலைமையில் இருக்கிறான். நாட்டில் விவசாயியின் நிலைமை உயர்ந்தால் தான் நாடு முன்னேற முடியும். ஆனால் மந்திரிகள் அப்படிச் செய்வதில்லை. குற்றம்தான் சினிமாவுக்கு வருகிறார்கள். கட்சிக்கு ஆள் பிடிக்க வருகிறார்கள். ஆங்காங்கு பிரச்சனையைத் தீர்க்க இனங்கள் இருக்கும் இடம் சென்று ஆடம்பர வரவேற்பை எதிர்பாராது குடிகளின் கஷ்டத்தைத் தீர்க்க வழிசெய்யலாம். சர்க்கார் செலவில் இனம்குடிகள் கேளை நடத்த வக்கீல் வைக்க வேண்டும். இதுபற்றி திரு. ஏ. எஸ். குப்புசாமி அய்யரும், நாணுமாக பலத்தவை எழுதியிருக்கிறோம். ஒன்றும் நடவடிக்கை எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. நான்குநேரத் தாலாகாவில் சரியாக காலமழை பெய்யவில்லை. கடந்த வருடங்களிலும் தொடர்ச்சியாகப் பஞ்சம் இருந்து வந்தது. மற்றைய ஜில்லாக்களில் பஞ்ச நிவாரண வேலை நிறுத்தப்பட்டு மீந்துள்ள பணத்தைக் கொண்டு அதிகமான நிவாரண வேலைகள் எங்கள் பகுதியில் நடத்த வேண்டும்.

“மானுமாரி. குளங்கள் மராமத்து செய்து தரலாம். வெட்டின குளங்களுக்கு மாதம் ஐந்து ஆறு ஆகியும் பணம் கொடுபடவில்லை. மற்றும் நீர்ப் பாசன வசதிகள் செய்து கொடுக்கலாம். தென் திருவிதாங்கூரில் மழை காலத்தில் கடலில் போய் வீணாகும் தண்ணீரைக் கால்வாய் வெட்டி பழவூர் தொகுதிக்கு பிரயோஜனப் படுத்தலாம். மத்திய சர்க்கார் மூலமாவது நடவடிக்கை யெடுக்க வேண்டும். அப்பொழுது சர்க்காருக்கு வரி கொடுக்கவும் அவர்கள் கஷ்டப்பட மாட்டார்கள். மேற்படி இனங்களில் எவிக்ஷன் கொண்டு வராமல் தடுப்பது அவசியம். இப்போது பஞ்சத்தாலும் மழை குறைவாலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

21st December 1953]

* SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, வெள்ளைக்காரர்கள் இந்த நாட்டைவிட்டுப் போய்விட்டதாக காங்கிரஸ்காரர்கள் பெருமைப்படுகிறார்கள். ஆனால் வெள்ளைக்காரன் சுரண்டல் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இவர்கள் ஆட்சியில் இருக்கிற வரையில் கட்டுப்பாடான திட்டங்கள் எதுவும் செய்யமாட்டார்கள். தேயிலை, காப்பித் தோட்டங்களுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு ஒன்றரை அல்லது இரண்டு ரூபாய் அவர்களிடம் வசூலிக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய விவசாயிகளிடமிருந்து ரூ. 10-லிருந்து ரூ. 18 வரை வசூலிக்கப்படுகிறது. இது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். இந்த அரசாங்கம் தற்போதைய நிலையில் ஏதும் நடவடிக்கை எடுக்காது என்று இந்த சமயத்தில் சொல்லுகிறேன். வெள்ளைக்காரர்கள் சுரண்டலை ஒழித்தால் ஒழிய அரசாங்கமோ, நாடோ முன்னேற முடியாது என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன். மழைபெய்யாது பஞ்சத்தால் மக்கள் எல்லாம் துன்பப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஆறு வருஷகாலமாக பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட விவசாய மக்கள் நிலத்தை விற்றுவிட்டு ஊரைவிட்டு ஓடுகின்ற நிலையிலிருக்கிறதை சர்க்கார் நன்கறியும். ஏழை ஹரிஜனங்களையும், பிற்பட்ட வகுப்பினரையும் சேர்ந்த நிலங்களை எல்லாம் தியாகிகளுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. நிலத்தை பணப்படுத்திய மக்களுக்கும் இதைப்பற்றி விரிவாகத் தெரியாது. இந்த மாதிரி மந்திரி ராஜாராம் நாயுடு அவர்களுக்கு 5 ஏக்கர்கள் கொடுக்கப்பட்டன. 50 ஆயிரம் பெறுமானமுள்ளது என்று சொன்னதை, 10 ஆயிரம்தான் பெறுமென்று அறிக்கைவிட்டது எல்லோருக்கும் தெரியும். இங்குள்ள சட்டசபை மெம்பர் ஒருவர் ‘இது அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பங்கு’ என்றார். இதற்குள் 10 ஆயிரம் பொது மக்களுடைய சொத்து, ஹரிஜனங்கள், ஏழைகள், சாதாரண மக்களுடைய சொத்து என்பதை மறந்துவிட முடியாது. பழனி சாமிக்கவுண்டர் இதில் தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட நிலத்தை வேண்டாமென்று சொன்னது எல்லோருக்கும் தெரியும். சட்டங்கள் உங்கள் கையில் இருக்கிறது. பாதுகாப்புச் செய்துகொள்ள மந்திரியாருக்கும் வசதி இருக்கிறது, இருந்தும் பழனிசாமிக்கவுண்டர் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லையா? அந்த முறையில் அவரைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இவர் வேண்டாமென்று சொல்லுகின்ற நிலையில் இருக்கும்போது, மற்றொரு மந்திரிமட்டும் வைத்துக்கொண்டிருப்பது நியாயமா? ஆகவேதான் அவர் மீது மட்டும் குறை சொல்லப்படுகிறது. தியாகிகள் வாங்கிய நிலத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தால்தான் அவர்களை உண்மைத் தியாகிகள் எனலாம் (சிரிப்பு). அதற்கு மேலும் சொல்லுகிறேன். 12-ஆயிரம் தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலைக்கு 5 ஏக்கர் வீதம் மொத்தம் 60 ஆயிரம் ஏக்கர் களாக்கப்பட்டிருக்கிறது. சப்பிரமணியம் கமிட்டி ரிபோர்ட்டு பிரகாரம் 1939-ல் உள்ள நிலத்தினுடைய விலையைவிட இரண்டு மடங்கு உயர்ந்துள்ளது என்று வைத்துக்கொண்டாலும் 12 கோடி ரூபாய் தியாகத்தின் பேராலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் ஒரு சலுகை. செல்வாக்கு உள்ளவர்கள், எம்.எல்.ஏ.கள் கலப்பமாக வாங்கிவிடுகின்றனர். அவ்வாறு இல்லாமல் ஏழைகளாகவும், காங்கிரஸ்காரராயிருந்தாலும், எம்.எல்.ஏ.க்களாக இருந்தாலும் உண்மையாகவே கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு அந்த நிலங்களைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல் பணக்காரர்களுக்கு தியாகி நிலங்கள் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதால் என்ன பிரயோஜனம்? அப்படி வாங்கியிருந்தாலும் அவர்கள் அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதே நல்லது. ஏழைகளின் வயிற்றெரிச்சல் அவர்களை சும்மாவிட்டுத் தரிசாக உள்ள நிலங்களை எல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்கும், பிற்பட்ட மக்களுக்கும், உழைப்பாளிகளுக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். உழைப்பாளிகள், ஹரிஜனங்களால் நன்கு உழைத்து பயிரிடப்படுகின்ற நிலத்தை பணக்காரர்கள் வசம் ஒப்புவிக்கக்கூடாது. உழைப்பாளிகள் கையிலும், ஹரிஜனங்கள் கையிலும் கொடுத்தால் அவர்கள் உண்மையாக உழைத்து, விளைச்சல் அதிகமாகி, லாபம் கிடைத்து, கஷ்டம் தீர வழி ஏற்படும். அதோடு உணவுப் பஞ்சமும் தீரும் என்பதையெல்லாம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களுக்கும், நிதி மந்திரி அவர்களுக்கும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த தேவையில்லை. இதனை நன்கு அறிவார்கள். மக்களுடைய பிரதிநிதிகள் என்று அவர்கள் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ள தயங்கமாட்டார்கள். ஆனால் மக்க

3-52
p.m.

[Sri A. Govindaswami Nayagar][21st December 1953]

ளுடைய சில முக்கிய பிரச்சனைகளை மறந்துவிடுவார்கள். ஆகவேதான் உழைப்பாளிகளுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கும் நிலங்களை பங்கிட்டுக்கொடுக்கு மாறு இச்சமயத்தில் மந்திரியாருக்கு தெரிவிக்க நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

“என்னுடைய சொந்தப் பேருவை எடுத்து பேனா இல்லாமல் கஷ்டப் படுவனுக்குக் கொடுத்தால் என்னைத் தியாகி என்று சொல்லலாம். அப்படியில்லாமல் பிறருடைய பேருவை எடுத்துக் கொடுத்தால் அப்போது தியாகி என்பார்களா? அப்பொழுது என்ன என்று சொல்லுவார்கள் என்பது உங்களுக்கே தெரியும். இந்த முறையில்தான் இன்று பயிரிடப்பட்டு வந்த விளைச்சல் நிலங்களையெல்லாம் தியாகிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. சாதாரணமாக ராஜாஜியை ஆதரிக்கின்றவர்களுக்குத்தான் இந்தமாதிரி பங்கு கிடைக்கும். இப்பொழுது எதிர்க்கிறவர்களுக்கும் பங்கு கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே குறிப்பாக நம் பழனிசாமி கவுண்டர் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு யார் யார் பணக்காரர்கள், எந்தெந்த மந்திரிகளிடத்தில் தியாகி நிலம் இருக்கிறது, யார் யாரிடத்தில் நிலங்களை திருப்பி வாங்கலாம் என்று யோசித்து அந்நிலங்களை திருப்பிக் கேட்டு நிலமில்லாமல் கஷ்டப்படும் ஹரிஜனங்களுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் கொடுத்தால் பஞ்சம் தீரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“இன்றுள்ள விவசாயி கடந்த ஆறு வருஷங்களாக மழை இல்லாத காரணத்தால் நிலங்களை இழந்து, தங்கள் திட்டங்கள் அழிந்து, தட்டுமுட்டுச் சாமான்களையும், மாடுகளையும் விற்றுவிட்டு இன்று நிலத்தை உழுவதற்கு கூட தங்கனிடம் மாடுகள் இல்லாத காரணத்தால் பலவிடங்களில் மாட்டுக்குப் குப்பதிலாக மனிதர்களே ஏர் உழுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று நான் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களையும், விவசாய மந்திரி அவர்களையும், நிதி மந்திரி அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“என்னைவிட இந்நிலையை நிதி மந்திரி அவர்கள் நன்கு அறிந்தவராகையால் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.”

t p.m.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Mr. Speaker, Sir, I am really thankful to the hon. Members for their speeches because they have benefited me and enabled me to know their viewpoints. Only certain speeches were exaggerated and toned in a high pitch but that can't be helped. I suppose I would give as much consideration as possible to them. One of the broad subjects discussed is the policy of the Government relating to assignment of lands, and how it is not very effective or not helpful to the landless people. I am going to deal with it in some detail because there is a lot of confusion and misunderstanding still hovering over it in spite of so many interpellations having been answered on the floor of this House. So, even though a little time may be spent on that, I think it is worthwhile to do so. The second broad subject dealt with was land reforms. I will deal with these two broad subjects in some detail. Many other minor grievances were also ventilated and I will deal with them as far as time permits.

“ With regard to the policy relating to assignment of lands, I may state that land in the country is broadly divided into two categories, namely, agricultural and non-agricultural lands. Agricultural land is again divided into five classes, namely, assessed lands which are not reserved and also not valuable, assessed lands which are not reserved but valuable, unassessed lands which are not reserved, poramboke lands, and reserved lands both assessed and

21st December 1953] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

unassessed. There are rules governing the manner in which these lands should be assigned. There are the Board's Standing Orders which regulate the procedure as to how lands should be assigned. There are rules as to how applications for assignment of lands should be disposed of as between residents of a village, as between a sivoijamadar and non-sivoijamadar, as between non-residents, and as between residents and non-residents. As per these rules, lands are assigned.

“ As regards valuable lands, they are classified as follows :—

(a) Land which is registered as wet, or is likely to be brought under irrigation from a Government source deriving its supply from a major irrigation system;

(b) Land which is registered as wet, or is likely to be brought under irrigation from a Government source which does not derive its supply from a major irrigation system;

(c) Land irrigable or likely to be brought under irrigation from an irrigation project under execution at the cost of the State;

(d) Land which has a special value by reason of its being in a large village;

(e) Land at the disposal of the Government included within the limits of towns but which is not disposed of as building site;

(f) Land which is transferred from poramboke to assessed waste for purposes of assignment; and

(g) Any other land which the Collector may, for special reasons, consider to be specially valuable.

These valuable lands are sold either in public auction or for market value. Even in the matter of sale of lands for market value, a very reasonable rate is fixed in the case of sivoijamadar. The money and labour spent on the improvement of such lands are taken into account and the market value is proportionately reduced. People who have been in possession of the land and who have made efforts to improve the lands are not affected because market value is lessened to the extent of the money and labour spent on the improvement of such lands.

“ As regards reservation of lands to Depressed Classes, in villages where there are considerable extent of land available, the Revenue Divisional Officer should, and in all other cases, may, set apart a specific area for assignment to the Depressed Classes. Valuable lands referred to in categories (b) and (d) to (g) (which I had indicated earlier) may be reserved for Depressed Classes. But categories (a) and (c) should not be reserved. The Collector can sanction assignments up to a limit of 5 acres on payment of market value. But he should obtain the sanction of the Board if this limit is exceeded. The market value may be collected in easy instalments, the first instalment being postponed for a few years, if necessary. Free assignment of such lands may be sanctioned by Government. The assignment of land to the Depressed Classes is made subject to the condition that it should not be alienated to members other than those of Depressed Classes and that there should

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [21st December 1953]

be no default in the payment of land revenue and any infringement of the above conditions would render the land liable to resumption without compensation. Therefore, the Government have taken every step to see that lands are, as far as possible and consistent with the other general rules and regulations, assigned to the Depressed Classes, permitting them to pay the market value in easy instalments.

“ Coming to the next question of assignment of lands to political sufferers, the policy of the previous Ministry was to give priority first to political sufferers, next to ex-servicemen and then to landless poor persons including Harijans. But that policy has been reserved and now top priority is given to the landless poor including Harijans. Then come the ex-servicemen and the political sufferers. There are only two classifications. Political sufferers are merged in the category of landless poor. That is to say, political sufferers are assigned lands if they have the qualification of being landless poor. They do not stand on an independent footing. This policy having been decided, the Government have passed now and then orders to meet some fresh difficulties as and when they were brought to their notice. As a result of that, it was decided that no more applications for land grant should be entertained from political sufferers. Regarding the disposal of pending applications, it was ordered that if the grant of land to the political sufferer involved the dispossession of a landless poor person, ex-servicemen or Harijan, then the case of the political sufferer should be closed. It was also ordered that assignments to political sufferers in whose cases pattas had not been issued should be treated as pending cases and the provisional assignments cancelled. But land may be granted to such of the political sufferers as are landless and poor persons. The Government have further clarified the existing orders as follows :—

Where a political sufferer under the old policy of assignment has been allowed to be or been put in possession of the land under the old policy of Government and he is a landless poor person who would have been entitled under the ordinary rules to such assignment, he need not be disturbed as a result of the new policy and the assignment may be confirmed, subject to payment of such amount as may be ordered by Government in favour of a previous sivoijamadar who was in possession and who is found to have spent money or labour in reclaiming or improving the land. In such cases, it is not necessary to enforce the new rule regarding market value for valuable lands.

Where a political sufferer has been allowed to be or has been put in possession of land under the old policy of assignment and he has spent a substantial sum of money in improvement or reclamation before the new policy of Government was announced, such assignment may be confirmed subject to payment of such amount as may be ordered by Government in favour of a previous sivoijamadar who was in possession and who is found to have spent money or labour in reclaiming or improving the land. The new rule relating to market value of valuable land will not apply to these cases.

21st December 1953] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

“ Coming to the point referred to by the hon. Member who spoke last, I wish to say that notwithstanding the principles laid down above, if no assignment of land could be made on account of the rules in force in any district, e.g., in Madurai district, under the Periyar system and if political sufferers are in possession of the land under the Grow More Food Scheme or any other scheme of temporary assignment and have spent substantial sums of money in reclaiming or improving the land, they may be allowed to continue in such temporary possession, for a period of 15 years from the date of this Government Order subject to the payment of such amount as may be ordered by Government in favour of a previous sivoijamadar who was in possession and who is found to have spent money or labour in reclaiming or improving the land. So it is a question of leasing out these lands for a period of 15 years. At the end of the period of 15 years, the land will revert back to the Government, provided however that if the rules in force against assignment are relaxed, the benefit of such relaxation may be allowed to those in such temporary possession. This is done as a matter of equity. Some of these persons, under certain rules then prevailing might have been put in possession of the land and they might have invested considerable money for reclaiming the land. We want to help such people; it is only just. 4-10 P.M.

“ In the case of darkhast application by sivoijamadars who have expended a considerable amount of money and labour in making fit for cultivation the lands for which they apply, the market value of the land is to be fixed at its value prior to its improvement by the applicant.

“ I may also inform the House that the Government are separately considering the question of assigning valuable lands free of cost in deserving cases of landless and poor persons, subject to certain conditions.

“ Sir, some complaint was made that this process of assigning lands to poor persons is very slow and has got to be speeded up. With regard to this complaint, I may state that the Government are now obtaining every month from the Collectors a report showing the progress made in the matter of disposal of applications from landless and poor persons for grant of land. The report is reviewed by the Board and the Government.

“ The Government have also fixed a scale for the employment of special staff on a rational basis for work connected with assignment of land and according to that scale we have sanctioned special staff for the several districts. Suppose there are 500 applicants, we sanction staff on a particular scale and if there are 1,000 applicants in another district, we sanction more staff. I hope this will result in a quicker disposal of applications from landless and poor persons.

“ Under these circumstances, I hope the matter relating to the assignment of lands to political sufferers will rest at this here as I have made the position quite clear. The Government have

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [21st December 1953]

carefully examined the whole matter and have finally passed this order whereby no particular section of the people will be put to hardship. There has been fairplay to every section of the people and I hope after this detailed statement made by me on the floor of the House, there will not be many interpellations on this subject at least. (Interruption.) My friend Mr. Palaniyandi wants to know who a political sufferer is. A political sufferer is one who has been in prison. There are also two or three varieties of political sufferers, namely, those who had gone to prison, those who had experienced lathi charge and those who might have been otherwise badly treated. There are some such clarifications and I do not think it necessary to go into details. Let my friend take it with the idea that for our present purpose, a political sufferer is one who had some experience of jail-life."

(Hon. Members Sri Palaniyandi and Sri Govindaswami Nayagar were seen rising in their seats.)

MR. SPEAKER :—" The Hon. Minister is not yielding."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" I had already answered the question of my friend. He wants to take advantage of this discussion and wishes to put more questions. Even at the outset, if I had not given an answer to his first question, there would have been an end of the matter. Having received an answer to his first question, he is putting further questions." (Interruption by Sri Palaniyandi.)

MR. SPEAKER :—" This kind of conversation should not continue."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" With regard to land reform, much criticism has been levelled that the Ministers and others were only making promises that land reforms would be introduced, but in actual practice such promises were not implemented. This is a big question and we cannot take a particular decision all at once. This question is bristling with many difficulties. Friends on the other side of the House want to take inspiration from a distant land and they want to go very far. Even there, these reforms did not take place quickly; they had to have not one Five-Year Plan, but two, three or more or even many Five-Year Plans. In addition to these, we have heard reports of ' purges '. ' Purge ' in red language means getting rid of persons. I read in some book that in Russia, in order to speed up collectivisation of farming, they had recourse to the system of ' purges ' and the proprietors began suddenly to disappear. I do not know where they were sent. Probably they were despatched to the Siberian desert or probably they disappeared for ever. They adopt so many methods like this. But, I am not prepared to adopt such methods, because I am trained in quite a different tradition of jurisprudence. For us, it will take some time and we cannot hurry up these things. We have passed the Tanjore Tenants and Pan-naiyal legislation and I hope the Malabar Tenancy Amending Bill

21st December 1953] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

will be taken up in the present session of the House. I also hope that the legislation relating to South Kanara will also come up. In view of the fact that we have taken up such measures, it cannot be said we delay matters. We have not lost sight of the land reform problem but are quite alive to it. One hon. Member wanted a Committee to be appointed. Why should there be more Committees? There is already an impression that when Committees are appointed, matters will be delayed. So, the appointment of more Committees is not at all necessary. We have had enough Committees. We had the Raghavendra Rao Committee, the Subramaniam Committee, the Congress Agrarian Reforms Committee, and so many other Committees. All those Committees had submitted their reports which are with the Government. The Subramaniam Committee's report was in two instalments, one dealing with assessment and the other dealing with the nature of the land reform and land tenure. One report has been fully examined and the other is being examined. I may assure the hon. Members of the House that I am as anxious as any other, to bring in some reform on this subject. Because, I want to adopt the same tradition, established by the previous Ministers of having some Bill or other to their credit. I am not very keen to take this kind of credit but still, the tradition set up by them may be followed and so, I too would like to have some Bill in my name. At least from this standpoint hon. Members may rest assured that matters will not be delayed. Apart from this personal credit, the conditions that now exist in the country do warrant some reform and the sooner it is undertaken, the better will it be. The Government are quite conscious of the problem. But we are anxious that any measure that we may undertake must be on proper lines. Every aspect of the case has to be taken into account.

“Hon. Member Sri Gopala Menon is also anxious to effect land reforms. But when the Malabar Tenancy Amending Bill was considered, he was shocked to note the trend of opinion in the matter of those changes and he thought that they were against all principles and tenets of jurisprudence.

“Therefore, he must realise that these things have to be taken into account and that the Government are trying to steer clear of both these extremes, viz., one set of people wanting, as I said, the purge mentality being followed and the purge way of doing things being adopted and the other set of people advocating extreme conservatism. We must take a very reasonable view of things and adopt what is right from both points of view. I am placed in the position of a man with two wives, one wife pulling him in one direction and the other pulling him in the opposite direction. One hon. Member was saying that Mr. Theagaraja Mudaliar was having 10,000 acres of land and that he should be deprived of that land. As I said that represents one extreme view. The other extreme is ‘we have a legal right to our land and the Constitution promises, provides and ensures that property should not be taken away without paying compensation to its holders.’ Therefore, we are in a very difficult predicament and we are

4-20
p.m.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [21st December 1953]

trying, as far as possible, to do justice to both. That is our difficulty and since we want to be just to both, we are not able to get the support of either party. (Laughter.) No party is grateful for what we are doing. The extreme one would not be grateful to us because, according to it, we would not go to the whole hog with them; so also the other extreme one because we do not sit tight allowing the *status quo* to continue. Hon. Members must sympathise with me and should not go on finding fault with me and keep criticising the Government. Sir, this is enough in regard to the subject of reforms. Reforms will surely come. Only a little patience has to be exercised. Meanwhile, we have one or two restricted minor reforms with regard to the land tenures in Malabar and South Kanara. When the legislation pertaining to these comes up before the House, I hope hon. Members will co-operate and see that it is passed without unnecessary delay in the hope that the big thing is coming very soon.

“Sir, certain minor points were made during the discussion on the Demand. Reference was made to the Wynaad Colonization scheme about which I think I should supply certain details in order to remove the misgivings entertained by certain hon. Members. The Government have so far spent about Rs. 22,54,000 on this scheme. The area is 53 square miles in extent, comprising about 34,000 acres of land lying in four villages. There is a proposal to extend the area by another 3,000 acres. The number of colonists benefited is 1,747 ex-servicemen and 1,016 non-ex-servicemen so that ex-servicemen constitute 62½ per cent, non-ex-servicemen like sivoijamadars 30 per cent and other civilians of Malabar 7½ per cent of the total number of colonists. So, we are doing our best in the matter of finding land for people who have no land to live on and carry on agricultural operations. The very fact that so much money has been spent on the scheme shows the greatest interest that the Government evince in the matter of rehabilitating the landless and the ex-servicemen.

“Coming next to my Friend, the hon. Member from Pudukkottai, Sir, his speech was a very refreshing contrast to-day as he spoke on constructive lines. He has experienced responsibility having been some time a Minister in Pudukkottai and that is why he spoke with moderation and gave only constructive suggestions. No doubt his suggestions are constructive but whether they are practicable is a question to be examined. (Laughter.) He wants printed receipts for the kist paid by the ryots to the village munsifs. These are given as far as possible but to give printed receipts in all cases would mean the introduction of a new system all at once in a day. Even now there is the system of Kachayath under which when money is paid, the payment is noted in the register and given back to the ryot. Some people do it and some others do not. But we will try, as far as possible, to prevent all vagaries that occur in the matter of payment of kist.

“Then, Sir, he wants the village munsifs to be transferred from one place to another. Village munsifs in Pudukkottai are

21st December 1953] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

perhaps troublesome because they were under a feudal system in the pre-merger days. They had a different tradition and a different system on tenure. Now they have come to us and I hope, in course of time, the tradition of a settled and effective Government will percolate into that area and then things will become all right. With reference to the suggestion regarding transfer in particular, it is very difficult because village munsifs are not a body on a set scale of pay. They have their grievances that they are hard-worked and still not paid adequately. But they have certain advantages in the places where they work because of the hereditary system. They have got their own lands and houses and the small pittance of a salary does not affect them much. But if you transfer them from one place to another, it will be very hard. We can do it when we increase their pay—say, when we make it a hundred rupees. Then alone we can treat them as any other servant of the Government is treated. As it is, it is not practicable to transfer them from place to place.

“ One hon. Member complained that loans were given to rich people and that poor people were not given any loans. I do not know what the state of affairs before was. But now, loans are refused to rich people. Further, we refuse loans of even Rs. 2,000 to any one person though formerly loans to the extent of Rs. 10,000 and Rs. 20,000 used to be given. So, the charge is baseless.

“ Another hon. Member referred to the existence of tamarind trees and explained how they affected paddy cultivation. I know that tamarind trees are enemy No. 1 to paddy fields. It affects the growth of paddy extent but there is no good making generalization like that. If the hon. Member brings to my notice any specific cases, we will certainly take action. There is the law of tort under which we can take action and prevent the shade of the tamarind tree from falling on paddy fields.

“ The same Member referred to the tanks in estates taken over by the Government and complained that they were in a state of disrepair for a long time—ten, twenty and thirty years. Sir, we have taken over the estates recently and will certainly attend to repairs.

“ Sir, it was also suggested by an hon. Member that the pay of village munsifs in estates taken over by the Government should be on a par with the rate obtaining in the ryotwari areas. It was said that these village munsifs were not paid adequate salary. This matter had once come to the notice of the Government and, as it happened in several other matters, the Andhra partition interfered with the examination of the question. We had consequently to put off the question. We are now thinking of taking up the question either during the next Budget year or the Budget year following the next. Government have restored parity in the travelling allowance and other allowances granted to these people. They have now ordered that the same travelling allowance and other allowances now paid to those in the ryotwari areas should also be paid to those in the zamindari areas.

4-30
P.m.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [21st December 1953]

“ Then, Sir, reference was made to assignment of unreserved and other lands in Athur. It was said that there was a lakh of acres of such lands which could be assigned to the landless poor. Like all lands some of these lands also are very good lands. Formerly they were all in compact blocks and therefore they could not be assigned. Government have now lifted the ban. New lands could be assigned to the landless poor. But the assignment has to be done on some principle and in some order. My Colleague, the Hon. Minister for Agriculture told me that he has a scheme for starting co-operative farming and also for starting an agricultural farm nearby to help the ryots who take to the lands, to learn improved methods of cultivation and also give them some general knowledge and instructions regarding use of improved seeds, manures, etc. The idea of Government is to assign lands to poor villagers. I know there are quite a number of people without lands. I have instructed that this matter should be looked into immediately and landless people should be given lands near their villages.

“ Sir, coming to my hon. Friend who wanted that the collection of advances made under the well subsidy scheme should be postponed, I want to tell him that we cannot pass such a tall order, such a general order that collection should be postponed in all cases. But the Government are prepared to examine cases where there have been real hardships. For instance, in dry areas where there had been real distress, collection of advances can be postponed in certain cases. We cannot make it a general rule.

“ An hon. Member from Malabar said that cholera took a heavy toll in Malabar district and complained that much was not done to help the people of Malabar. That complaint was dealt with by my Colleague, the Hon. Minister for Health. I need not now go into it. As for provision of relief works, the hon. Member himself has admitted that a sum of about Rs. 20 lakhs was provided. I looked into the English translation of his speech delivered in Malayalam where he had made this statement. I wish other hon. Members close their ears when I refer to the sum provided for Malabar, because if they were to know that Rs. 20 lakhs were provided for Malabar they might be tempted to ask: ‘ Rs. 20 lakhs have been provided for Malabar; what about provision for other districts? ’. We are according a special treatment for Malabar because everything is special about Malabar. We have provided a very handsome sum of Malabar.

“ A complaint was made that the provisions of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act have not been extended to the Tiruchirapalli district. It was also said that Government extended the provisions of the Act to Chidambaram simply because there was some agitation. It is entirely wrong to say so. We extended the provisions of that Act to Chidambaram not because there were agitations but we did so because the tenure system in Chidambaram is exactly the same as that prevailing in Tanjore. That Act itself empowers the Government to apply its provisions

21st December 1953] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

to adjoining districts. If a proper case is made out, for the extension of the provisions of the Act to Tiruchirappalli, we shall certainly look into it.

“ Then, Sir, reference was made to the provision for famine relief in Nanguneri. I believe that in the current year some provision has been made and the famine relief measures are continuing.

“ Sir, I have replied to almost all the points raised during the discussion and request hon. Members who have moved cut motions to withdraw them.”

MR. SPEAKER :—“ I want to know whether the hon. Member Mr. Kanaran is withdrawing his cut motion or pressing it.”

SRI C. H. KANARAN :—“ I am not withdrawing my cut motion, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Then I will put the cut motion of the hon. Member Sri Kanaran to the vote of the House.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ On a point of information, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ If I allow the hon. Member, then it will become another question time. (The hon. Member Sri S. Ramalingam continued to stand in his seat.) I am on my feet and the hon. Member must give way.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ இப்பொழுது பாக்கி இருக்கும் கட் மோஷன்கள் என்னவாகும் ? ”

MR. SPEAKER :—“ ஒரு டோகன் கட் மோஷனை மட்டில் மூவ் செய்து விட்டு பாக்கி கட் மோஷன்களில் மற்றவர்கள் பேசலாம். அதுதான் எப் பொழுதும் நடந்து வரும் வழக்கம்.

“ Only one hon. Member will be asked to move the cut motion and other hon. Members will be allowed to speak on it.”

* SRI K. VINAYAKAM :—“ Mr. Speaker, Sir, before we proceed to vote on this cut motion, I want to rise on a point of information. The Hon. Minister while explaining the cannottation of the word ‘ political prisoners ’ said that all those who went to prison in the days of the Civil Disobedience movement were termed political prisoners and they were given the grant of land. May I know, Sir, why one such person—I mean Periyar E. V. Ramaswami Nayakar—who went to prison in those days was denied this gift? ”

MR. SPEAKER :—“ I think the hon. Member is making a speech. Let him put it in the form of a question and send it to me instead of making a speech now. I shall admit his question. The question is—

‘ That the allotment of Rs. 38,10,500 under Demand I—Land Revenue Department be reduced by Rs. 100.’ ”

The motion was lost.

[21st December 1953]

Hon. Members Sri Kanaran, Sri S. Rajalingam, Sri K. P. Gopalan and Sri T. C. Narayanan Nambiar demanded a poll.

The motion was again put and declared lost.

The demand for a poll was not pressed.

MR. SPEAKER:—"I will now put the main motion to the vote of the House. The question is—

'That Government be granted a sum not exceeding Rupees 38,10,500 under Demand I—Land Revenue Department.' "

The Demand was put and carried and the grant was made.

Announcement by the Hon. Speaker.

MR. SPEAKER:—"Before we take up the next Demand, I desire to bring to the notice of the House a small correction in tomorrow's agenda circulated to hon. Members. It is stated there that the House will meet at 11 o'clock. The House will meet at 9 o'clock and not at 11 o'clock. Now the Hon. Minister for Revenue may move the next Demand."

(2) DEMAND VII—GENERAL SALES TAX AND OTHER TAXES
AND DUTIES ADMINISTRATION.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER:—"Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor I beg to move—

'That the Government be granted a sum not exceeding Rupees 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration.' "

MR. SPEAKER:—Motion moved—

'That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration.'

"As usual I fix three hours for the discussion of this Demand. The hon. Member Sri Vinayakam may now move his cut motion."

* SRI K. VINAYAKAM:—"Mr. Speaker, Sir, I beg to move the cut motion standing in my name, namely:—

'That the allotment of Rs. 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration be reduced by Rs. 100.'

"Sir, under Demand VII the Hon. Minister has asked for an allotment of Rs. 50,80,300 to carry on this sales tax administration. The object of my cut motion is to press on the Government the necessity to waive the sales tax on perishables such as fruits, fish, vegetables, mutton, etc. Before going into the merits of the case, let me examine how this General Sales Tax came into being in our State. Before this tax was imposed, Government were getting fabulous income through taxation on liquor. When the Congress Party came into power, they wanted to put into effect